LUMEA BASMELOR SI A POVESTILOR VAZUTA PRIN OCHII UNEI NOI GENERATII

- carte electronica, cu pagini de colorat -

Prefață

Termenul "basm" provine din slava veche, de la cuvântul "basni" care înseamnă născocire, fapt relevat de formula inițială care ne avertizează asupra caracterului fantastic al acțiunilor din basm.

Primele basme apărute au fost cele populare, care se transmiteau prin viu-grai, povestitul fiind unul dintre străvechile obiceiuri umane, care s-a dezvoltat în diferite forme până astăzi și care răspunde nevoii omului de a adăuga elemente de ficțiune unui fir de realitate. Caracterul oral al basmului este dat de relația dintre povestitor şi public, memoria persoanei care povesteşte sau reacția ascultătorilor determinând forma variantei, astfel se pot adăuga sau elimina anumite secvențe.

Basmele culte, şi anume acele basme al căror autor îl cunoaştem având formă scrisă, au evoluat din basmele populare. Acestea au fost culese de către autorii lor din diferite zone ale țării, ele având un nucleu comun. Din acest nucleu a evoluat odată cu trecerea timpului inspirația, provenita şi din basmele altor culte sau popoare. Structura basmului a rămas aceeaşi deşi numele personajelor folosite de noua generație de autori surprinde fie prin creație, fie prin « împrumuri » din alte limbi.

Tema unui basm - fie atunci sau acum - a rămas aceeaşi, confruntarea dintre bine şi rău totdeauna finalizandu-se cu victoria binelui asupra răului.

« Secolul vitezei » şi noile viziuni ori tehnologii îşi fac simțite prezența şi în lumea basmelor, fiecare dintre autorii acestei lucrări venind cu idei noi şi

*inedite, idei ce le putem numi : **Lumea basmelor vazută prin ochii unei noi generații.***

Colectivul de autori şi-a propus ca în această lucrare să îmbine toate categoriile de basme şi povestioare cu tâlc, astfel s-a pornit de la eroul popular românesc Făt-Frumos şi s-a ajuns până la eroul luptător din jocurile de aventură, Darian. Prinți ce caută prințese, băieți de curte plecați în căutare de leacuri vindecătoare, lupte contra magiei, greşeli plătite scump, animale folositoare tuturor, natura – prietena omului, faptă şi răsplată, eroi ce înfruntă pericole şi le biruie, şi în final, binele şi iubirea triumfă întotdeauna.

Ni s-a arătat ce semnificație au cuvinte precum dreptate, prietenie, optimism.

Am citit, am învățat şi ne-am distrat alături de protagonişti, colorând animăluțe din povestioarele şi basmele de față, trăind şi gustând din micuțele lor aventuri, vi le-am împărtăşit pe toate în următoarele pagini.

În paginile lucrării veți gasi, de asemenea, desene ce pot fi colorate după imaginația copilului dumneavoastră, iar pentru a-i testa atenția, la sfârşitul fiecărui basm v-am indicat trei întrebări din tematica fiecărui basm / fiecărei poveşti.

Basmele şi poveştile noastre au fost strânse într-o colecție electronică pe care o puteți printa cu usurință, astfel încât copiii dumneavoastră să poată citi, ori colora personajele cărții.

Nicoleta-Cristina Curelea

« Copiii sunt mesajele vii pe care le trimitem unor vremuri ce nu le vom vedea. »

John W. Whitehead

Autorii basmelor şi poveştilor

Nicoleta-Cristina Curelea

Silvia Filip

Loredana Fîntînă

Rania Hameed

Adrian-George Nicolae

Valeria Stănulescu

Ionela Ursache

CUPRINS :

PAIANJENUL HAI-HUI

de Silvia Filip

Călătorea de ici-colo de când se stia…Nu îl încurcau picioarele prea lungi, cu peri fini şi nici mantaua strălucitoare de pe spate. De ce îi trebuia păianjenului o manta? Era o manta lucioasă care îl apăra de razele puternice ale soarelui dar şi de stropii mici de ploaie…

Într-o zi, plictisit să tot stea la pânda după dulapul din balcon, paianjenul hai-hui s-a hotarat sa facă o călatorie prin lume. Zis şi făcut ! Norocul lui era că proprietarii din casă în care îşi găsise el adapost, tocmai îşi pregăteau valizele să plece la mare. Paianjenul merse încet pe hol şi se cuibări într-un cosuleț în care erau aşezate câteva ziare şi reviste pentru drum…Picioarele parcă i se încâlceau pe literele revistelor…era uimit de jocul culorilor de pe foaie. Apoi picioarele îi alunecară pe o revistă cu foi lucioase, parcă era pe patinoar, nu îşi mai putea controla picioarele, multele lui picioare, firave ca nişte fire de ață…

Maşina se puse în mişcare, iar Firo - aşa îl chema pe păianjen - sărea în sus de bucurie…nu mai fusese la mare niciodată. După ore lungi, în care îşi pierduse de câteva ori speranța că vor mai ajunge la mare, Firo rămase uluit de mareția hotelului în care se cazaseră gazdele lui.

În timp ce membrii familiei se odihneau, Firo plecă hai-hui pe plajă. Mergea cu grabire spre apă, dorea să învețe să înnoate, îşi pusese în gând să participe la nişte cursuri pentru scafandri. Aşa începu aventura lui Firo pe plajă!

Nisipul ii frigea picioruşele; abia acum îşi aduse aminte şi Firo că îşi uitase pantofii acasă…de fapt, nu avea decât mantaua…în rest, nimic! De bucurie că pleacă în vacanță, Firo a uitat şi de bagaje…Off, fir-ar să fie…cât i-ar fi trebuit acum nişte pantofi sau măcar nişte papucei…

Un crab era instructor de scafandri. Firo s-a înscris cu bucurie la cursuri. Îi cunoscu şi pe ceilalți participanți la cursuri: un melc de apă, un caluț de mare şi un arici de mare. Era atât de fericit, încât izbucni:

- Eu sunt Firo, Firo sunt eu…ce bine imi pare să vă cunosc! În sfârşit mă simt liber şi mi-e atât de bine!

Căluțul de mare îl intrebă nedumerit:

- Ce înseamnă să fii LIBER? Nu am auzit cuvantul ăsta niciodată!

Firo îi explică pe îndelete:

- Înainte de a veni la mare, eu stăteam cât era ziua de lungă ascuns după un dulap. Orele treceau foarte încet şi mă PLICTISEAM îngrozitor…Înțelegi tu cât de greu mi-a fost să stau atâtea zile ascuns? Acum îmi pot mişca picioarele în voie, soarele mă încălzeşte, o să devin scafandru şi mă pot bucura de compania voastră.

- Aha, înțeleg, spuse caluțul de mare.

Crabul, într-o formă fizică excelentă, le întrerupse dialogul şi începu lecția de scufundări. La sfârşitul cursului elevii lui trebuiau să fie scafandri cu brevete de luat în seamă, nu glumă!

În urma primelor lecții, paianjenul avea o febră musculară…şi îi venea să renunțe imediat. Dar prinse curaj şi se gândi că va putea descoperi o lume pe care înainte doar o visase. Nu trebuia să renunțe la ce îşi pusese în cap, oricât de grele ar fi fost orele. Erau zile în care, după lecțiile de scufundări, zăcea pe plajă ore întregi, nemişcat. Cat îşi dorise să devină scafandru! Numai el ştia asta!

Cu fiecara zi care trecea, se apropia de visul de a ține între picioruşe un brevet de scafandru. La sfârşitul cursului, crabul îi înmână lui Firo un carnețel. De fapt, scria mare, cu litere albastre : BREVET DE SCAFANDRU. Firo primi foarte emoționat brevetul şi astfel rămase la mare. Familia lui, cu care venise, se întorsese demult în oraşul în care îşi aveau domiciliul stabil…

Dragi copii, vreți să ştiți pe unde a mai călătorit Firo?

GRESEALA REGELUI ARIN

de Nicoleta-Cristina Curelea

A fost odată ca-n poveşti, a fost ca niciodată pe când erau muştele cât gâştele, un împărat ce trăia fericit în regatul său. Acestui împarat nu-i lipsea nimic, toate dorințele sale deveneau în scurt timp realizate. El trăia izolat de lume într-un frumos castel ce se afla în vârful unui munte. Acest munte era stâncos şi plin de capcane asemeni unui labirint.

Poporul îşi iubea regele, dar se şi temea de el datorită modului său de viață, unii îl credeau sălbatic, alții îl credeau vrăjitor. Această ultimă supoziție o făceau şi datorită faptului că pe la miazăzi nu puteai privi spre munte, spre castel, pentru că lumina puternică a soarelui te orbea preț de câteva clipe. Țăranii erau speriați de acest lucru, dar născoceau şi fel de fel de vorbe pe seama împăratului.

Când vine vremea ca împăratul să se căsătorească, acesta coboară şi merge să-şi ia aleasa inimii. Primul loc în care merge şi unde ştia că va găsi cu siguranță ceea ce caută, este un ținut pietrit, ars de soare, un ținut pe care îl frecventează doar muncitorii ce sparg piatră. Puțini sunt aceia ce ştiau că într-un asemenea ținut în care nu găseai nici o picătură de apă se găsea un piersic, un piersic frumos şi mereu verde. Aici locuia Zâna Zânelor, naşa regelui Arin, aceasta îşi luase ca sarcină încă de la botezul acestuia să îi dea drept soție o frumoasă zână. Când regele Arin şi slujnicii săi ajunseră în ținutul de piatră, aceştia începuseră să-l creadă nebun…

- Acum în ce direcție mergem, împărate? Drumul se închide.

- Drept, aici aproape. Acela este palatul naşei – spuse Arin arătând spre piersic.

- Dar … împărate … e doar un pom …

Ajuns în fața copacului Arin strigă:

- Naşă, am venit! Sunt Arin!

Pe când slujitorii îl priveau cu stupoare cum strigă la un copac, o voce de femeie s-a auzit:

- Aşteapta puțin să-ți deschid uşa ...

Şi frunzele piersicului au început să foşnească, iar Arin şi slujitorii săi s-au trezit deodată într-un pavilion verde, iar în fața lor se afla o femeie care broda. Atunci cu toții au înțeles că femeia cu chip de zeiță nu este decât Zâna-Zorilor.

- In zori, când le-am revărsat te-am văzut pornind către mine. Te aşteptam de acum câțiva ani, am fost surprinsă dimineață că în sfârşit ți-ai luat inima în dinți şi ai venit.

- Era timpul, naşă dragă, să mă aşez la casa mea şi cum altfel decât împlinind făgăduința de la botez.

- Bine ai făcut scumpul meu fin. Căci în aceeaşi zi în care te-ai născut născut am cules din grădina mea o floare, o mică zână. De atunci am ştiut că destinul se va împlini. Acum este timpul s-o cunoşti şi tu pe Arina.

Regele Arin a urmat-o pe Zâna-Zorilor până ce aceasta s-a oprit. A întins mâna şi Arin a rămas uimit. Mare minune, pe o creangă stătea o fată de toată frumusețea şi culegea piersici. Arin s-a mirat şi mai mult văzând aşa mândrețe de fată cum nu văzuse nicăieri pe unde umblase. Avea fața ca o floare de piersic înflorit şi-i zâmbea. Arina ştia cine este, îl aştepta şi ea de ani buni, dar acum venise clipa cea mare.

- Ai avut dreptate, năşico, ea este aleasa inimii mele. Zâmbind Arina continuă.

- Noi chiar ne potrivim.

Dându-şi amândoi acceptul, Zâna-Zorilor i-a binecuvântat. A urmat o nuntă mare, aleasă, la care au luat parte toți împărații şi împărătesele de pe fața pământului, toate zânele, toți feții frumoşi. Au fost poftiți asemenea şi frații mai mici ai împăratului Arin.

Nunta a ținut trei zile şi trei nopți, timp în care toți s-au veselit în cinstea mirilor. După ce invitații au început a pleca la casele lor, fratele mic al lui Arin a dorit să mai rămână pe la dânsul.

Iubirea dintre regele Arin şi frumoasa Arina ar fi durat la nesfârşit. Tinerii aveau planuri de viitor, doreau să facă totul împreună şi se pare că le iesea. Dar cum ceea ce este frumos repede se destramă şi iubirea lor a ajuns la un punct culminant. Incă de mic Arin avea un viciu, patima jocurilor de noroc. El juca cu slujitorii, cu prietenii, dorea să joace cu oricine.

Intr-una din seri a început să joace cu fratele său mai mic, personaj malefic, acesta îl provoacă din ce în ce mai mult. Arin pierdea, nu era o seară norocoasă pentru el, iar fratele său profita, îşi dorea să câştige mai mult de aceea îl ademenea.

- Eh… iar ai pierdut. Hai să mai jucăm o dată, poate de data asta ai mai mult noroc.

- Cu siguranță voi avea.

Şi începeau alt joc. La sfârşitul acestuia, Arin observă că nu poate câştiga.

- Mai bine ne oprim aici, e deja târziu.

- Ce e frate? Iți e frică?

- Sigur că nu, dar…

- Dar îți e! (şi râdea malefic).

- Nu! Dar nu mai am pe ce paria.

- Cum nu mai ai?

- Nu mai am.

- Hai să pariem pe regat. Câştig, mi-l dai, pierd, îți dau tot ce ai pierdut înapoi.

- Ăsta este jocul meu.

Au început alt joc…final dezastruos pentru Arin, a pierdut şi regatul.

- Acum regatul este al meu. – spuse fratele lui Arin.

- Da… dar, hai să mai jucăm unul.

- Ha… să mai jucăm unul?

- Da…

- Acum chiar nu mai ai pe ce să mai pariezi, Arin.

- Te înşeli… o am pe Arina.

- Vrei să pariezi pe soția ta?

- Da… sunt convins că voi câştiga.

- Norocul n-a fost de partea ta până acum, de ce ar fi tocmai acum?

- Un singur joc.

- Fie, unul singur, dar dacă pierzi, îți pierzi şi soția şi părăseşti regatul în această seară.

Cum era de aşteptat, Arin pierde şi acest joc… resemnat pleacă. Unde putea merge în zori de ziuă?

- Zori de ziuă … naşa!

Şi porneşte spre aceasta. Odată ajuns îi povesteşte cele întâmplate. In acelaşi timp, Arina trezindu-se, află cele petrecute chiar de la fratele lui Arin.

- Am jucat aseară cu Arin, a pierdut tot. A pierdut întreaga avere, a pierdut regatul, până şi pe tine.

- Şi ce se va alege de mine acum?

- Eu mi-am dorit averea şi regatul, de tine nu am nevoie. Eşti soția fratelui meu şi începând de acum prizoniera mea.

- Cum? Până când?

- Hahaha… până când Făt-Frumosul tău te va salva, dacă te va salva. Paaa! – şi a trântit uşa încuind-o.

Zâna-Zorilor nu a fost prea încântată de isprava finului ei.

- Te voi găzdui câteva zile, dar va trebui să pleci. Nu poți rămâne la mine pe veci. In plus, trebuie să recuperezi regatul şi pe Arina. Doamne, Arin unde ți-a fost capul?

- Ştiu mătuşico, am greşit.

- Greşelile se îndreaptă, Arin.

Arin nu a putut accepta mustrările naşei sale sau nu a putut accepta adevărul. A doua zi, înainte de lăsarea zorilor a plecat. Pe drum, Arin a întâlnit un om bolnav şi a avut o revelație, boala putea veni oricând şi în ținutul său. A intrat în vorbă cu acest biet om pentru a încerca să-i mai curme din suferință, dar omul i-a dat un sfat:

- Luptă pentru a învinge sau mori încercând!

Mergând mai departe a întâlnit un mort. A rămas o clipă nedumerit şi auzind în jurul său spunându-se:

- Ce e viața? Ea e totul sau nimic.

Arin a realizat că nimic nu este veşnic, că existența oamenilor se încheie într-un final. Bătrânul… omul care îşi pierduse viața… în capul lui nimic nu era clar. El trăise atâta timp fără să conştientizeze aceste lucruri.

Drumul său a continuat întâlnind un al treilea om, de această dată era vorba de un intelectual. Acest om era pregătit pentru orice, el cunoştea esența vieții. I-a zâmbit lui Arin când acesta i-a auzit povestea şi i-a răspuns.

- Lumea aşa cum e ea construită reprezintă un şir de suferințe. Omul nu se poate elibera de suferițe, dar trebuie să depăşească unele bariere, să se depăşească pe sine şi dorința de a obține cât mai multe avuții.

Arin îl asculta pierdut… la ce îi folosea să-şi recâştige regatul dacă nu o avea pe Arina? Ar fi putut trăi şi săraci, dar fericiți, oriunde şi oricum.

Drumul său parcă era presărat cu roua zorilor de zi, în capătul său se afla o casă mare cât toate zilele. Arin bătu la poartă.

- Cine e? – se auzi o voce pițigăiată de femeie.

- Om bun. – a răspuns Arin.

In prag se arătă o femeie în vârstă, zgribulită şi cocoşată de trecerea anilor.

Prezența femeii pe Arin l-a speriat şi a făcut un pas înapoi.

- Stai liniştit fost rege, nu mai mănânc oameni – apoi râse ironic de teama pe care o simțea la Arin.

- Fost rege? De unde ştii? Ce ştii?

- Eu sunt Sfanta Vineri. Prea multe întrebări, urmează-mă. L-a dus pe Arin în grajd.

- Aceştia sunt caii mei.

- Hmm... cam neîngrijiți.

- Păi d-aia te-am adus aici, sau ai altă treabă?

- Nu... da... adică ce trebuie să fac?

- Mi-a dat o cioară de veste că eşti cel mai bun din lume la creşterea cailor, învață-mă să am grijă de ei.

- Şi mie ce-mi iese?

- Un joc de noroc.

- Nu, nu mersi... nu mai joc.

- Ai încredere în mine... vei mai juca de două ori, apoi te vei opri.

Arin ştia că se întâmpla ceva ciudat, învățase multe. A ascultat sfaturile băbuței... nu avea altă soluție. A muncit zi de vară până seară, a învățat-o pe Sfanta Vineri tot ce ştia despre cai, a făcut din caiii ei cei mai frumoşi cai din regiune.

- Arin, este timpul să jucăm jocul promis la început.

Şi baba i-a arătat lui Arin o serie de şiretlicuri.

- Vezi, se câştigă uşor.

- E chiar simplu. Cum de nu mi-am dat seama înainte?

- Erai închis, nu cunoşteai nimic. Nu ştiai că există boala, fometea, moartea, nenorocirile, nu cunoşteai ce înseamnă viața.

- Trăiam închis, da...

- Hai să lăsăm trecutul, ai treabă...

- Da, trebuie s-o eliberez pe Arina.

- Imi place cum gândeşti, băiete. Inveți repede. Ascultă aici la baba. Să iei o tavă de jăratec să dai calului bătrân din grajd să prindă putere pentru a te duce ca vântul şi ca gândul acasă. Şiretlicurile mele te vor ajuta, dar nu uita ce ai auzit la priveghi. Nu uita că lupți pentru Arina. Când îți va fi greu, rosteşte sfaturile.

- Mulțumesc Sfanta Vineri.

- Nu băiete, eu îți mulțumesc pentru cai, este meritul tău.

Arin a dat jăratec calului, acesta transformându-se într-un frumos unicorn.

- Rămâi cu bine.

- Drum bun şi salutări naşei tale.

Când o auzi pe Sfanta Vineri pomenind de naşa lui, Arin îşi dădu seama că această călătorie, că lunile petrecute muncind la casa Sfintei Vineri au fost plănuite de naşa sa.

- Tot ce a făcut a făcut pentru mine. Am învățat multe, am cunoscut lumea. – îşi spunea Arin încălecând unicornul.

Arin a zburat peste trei ținuturi, a traversat trei mări pentru a ajunge în fostul său regat. Fratele său a fost foarte surprins să-l vadă pe Arin intrând în regat călare pe un unicorn.

- Ți-am interzis să mai intri în regatul meu.

- Regatul tău? Să te văd, spuse Arin.

- Să mă vezi la ce?

- La un joc, să mai jucăm unul...

- Ce mai ai de pierdut?

- Tocmai, nimic, îi răspunse fratelui său

- Jucăm. Dacă eu câştig devii sclavul meu pentru totdeauna.

- Ceri cam mult, spuse Arin.

- Da... dar şi dacă se întâmplă să câştigi îți dau totul înapoi.

- Totul?

- Totul, regatul, avearea şi pe ... Arina. Totul sau nimic. Ce zici?

- Hai să începem.

Şi au început jocul. Lui Arin i-a fost puțin frică. Treptat folosindu-se de ceea ce îl învățase Sfanta Vineri, balanța se înclina în favoarea sa. La sfârşitul jocului Arin a ieşit învingător. Fratele său era foarte furios şi foarte uimit.

- Acest regat trebuia să fie al meu de la început dar tu te-ai născut primul. Ți-am întins o cursă şi ai picat drept în ea numai că.... nu ştiu cum de ai câştigat acum...

- Cum ai putut face aşa ceva? Dacă nu făceam greşeala de a paria pe propria soție îți lăsam ție toată averea împreună cu regatul. Ce mişel...

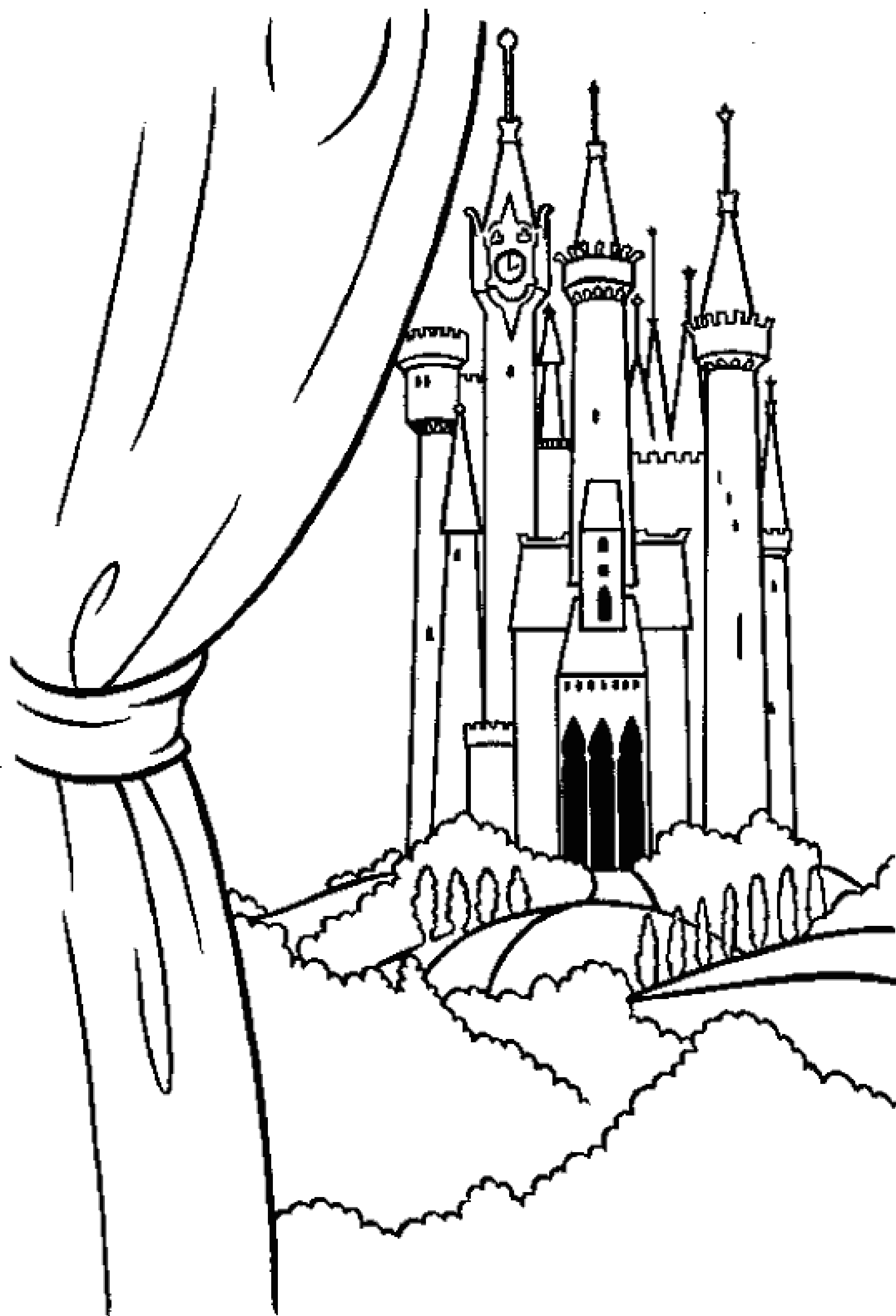
- Eu? E regatul meu...

- A fost vreme de câteva luni, acum este al meu aşa cum a fost dintotdeauna şi aşa va rămâne. Acum pleacă. Du-te departe şi să nu te mai întorci niciodată.

Fratele său mai mic n-a mai aşteptat să i se spună a doua oară. S-a întors şi a plecat dar cum ghinionul se ține de capul omului câteodată... tocmai când ieşea pe poartă o ploaie abundentă se porni, cu tunete şi fulgere. Iar un fulger rătăcit îl lovi pe fratele regelui Arin, astfel încât acesta muri pe loc. Şi-a plătit greşeala de a-l înşela pe fratele său şi de a dori să-i ia regatul şi averea.

De cum şi-a recăpătat regatul, regele Arin a mers de-ndată s-o elibereze pe Arina. Şi-a cerut de mii de ori scuze, i-a promis că nu va mai juca niciodata un joc de noroc. Iar aceasta ca o bună Zână, l-a iertat. Iubirea lor a durat veşnic, iar în timp au creat o frumoasă familie, armonia dăinuid în casa şi în împărăția lor.

Şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.



POVESTEA UNUI JUDECATOR ISTET

de Loredana Fîntînă

A fost odată un judecător care locuia într-un ținut îndepărtat. El se numea Pablo. Toată lumea spunea că el era cel mai isteț și mai drept judecător din lume.

Regele acelui ținut auzind atât de multe despre Pablo, a decis să meargă să-l cunoască. Așa că s-a îmbrăcat în haine sărăcăcioase, s-a urcat pe un cal slab și a pornit spre orașul în care trăia vestitul judecător.

Tot mergând el s-a întâlnit cu un om care nu avea cal și era nevoit să străbată drumul pe jos:

— Omule, spuse regele, putem să călărim calul meu pe rând. Este o zi foarte călduroasă și mai este cale lungă până în oraș.

Omul i-a mulţumit regelui deghizat și astfel au pornit împreună la drum. Când au ajuns la destinaţie, omul nu a vrut să-i mai dea calul regelui, susţinând că este al lui:

— Nu, acesta este calul meu, a spus regele, și dacă tu crezi că acesta îţi aparţine nu ne rămâne decât să mergem la judecătorul Pablo, pentru că numai el poate spune al cui este acest cal cu adevărat.

Când au ajuns în faţa judecătorului, fiecare și-a susținut punctul de vedere și fiecare își revendica bietul animal.

— Foarte bine, a spus judecătorul Pablo. Lăsați calul la mine și întoarceți-vă mâine.

În următoarea dimineață regele și omul s-au întors. Judecătorul când i-a văzut le-a spus:

— Să mergem la grajduri. Sunt foarte mulți cai acolo și trebuie să îmi arătați care este al vostru.

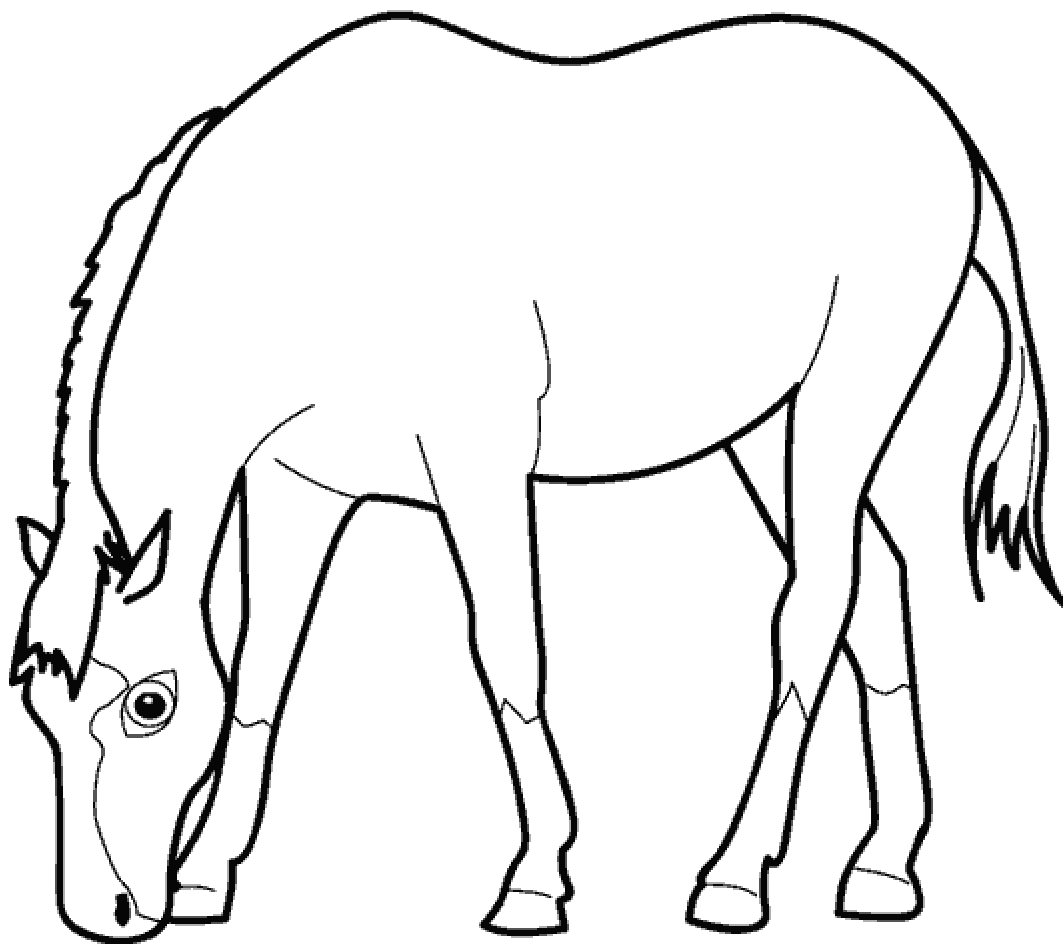
Regele și omul au arătat același cal.

— Foarte bine, a spus judecătorul regelui, îți poți lua înapoi calul și îl voi pedepsi pe acest om care a mințit cu nerușinare.

Atunci regele a spus:

— Acum văd că ești un judecător isteț și drept. Ai dreptate, acesta este calul meu și acel om a vrut să mi-l fure. Eu sunt regele tău și vreau să știu cum de ai descoperit că acest animal este al meu și nu al celuilalt om? Amândoi am ales același cal.

— Da, a zâmbit judecătorul, amândoi aţi recunoscut calul, dar calul te-a recunoscut doar pe tine.



IUBIREA...

de Valeria Stănulescu

A fost odată ca niciodată, ca dacă n-ar fi nu s-ar mai povesti...

A fost odată o fată frumoasă precum e bolta cerească, zâmbitoare precum păsările ce cântă primăvara şi bună la suflet ca sarea-n bucate. Dar era aşa singură precum e ziua fără soare. Pe această fată o chema Ana şi locuia în mijlocul pădurii, într-un copac mare numit: „Muma Pădurii”. Il puteau cuprinde 10 oameni, atât de mare ce era...

Pe zi ce creştea, tot mai frumoasă era, dar soartă nu avea...Oricât vroia să se apropie de oameni nu se putea pentru că o respingeau, i se spunea: „nebuna din pădure”, tocmai pentru că nu avea familie, era singură şi părăsită. Dar ei nu ştiau de ce e în această situație şi nici nu vroiau să afle adevărul. Părinții ei au murit când ea era foarte mică şi a crescut alături de animalele şi păsările din pădure. Viața ei nu prea a fost uşoară, dar nu şi-a pierdut speranța că într-o bună zi va găsi o familie sau un soț, pe cineva alături.

Ana mânca ce găsea, prindea peşte din apa curgătoare din pădure şi îl frigea pe un fier. Ea vorbea cu păsările cât era ziua de lungă. Era trezită de ciripitul lor si cântau împreună. Ana avea o voce încântătoare şi se auzea în toată pădurea când începea să cânte...

Într-o zi apăru o zână strălucitoare şi-i zise:

- Copilă dragă, ca să nu mai fii singură trebuie să mergi undeva departe, pe un munte alb să găseşti "FLOAREA VIEȚII" ...

- Unde să merg, zână frumoasă?

Zâna dispăru şi nu se mai auzi ...

Auzind acestea, Ana se sătură de atâta singurătate şi-şi luă tot ce avea în „căsuța„ din mijlocul copacului şi plecă la drum, unde văzu cu ochii. Şi merse ce merse până obosi. Ajunse într-un sat numit „ORBII", acolo toată lumea era rea, avară şi pe oricine vedea străin şi înfometat

nu-i dădea nimic, erau „orbi” de bogație. Mergând pe o cărare, dă de o bătrânică şi o întreabă :

- Bătrânico, unde aş putea găsi puțină apă de băut? Că tare sunt însetată ...

Bătrâna o privi înduieşător şi-i zise :

- Copila mea, şi eu sunt însetată şi înfometată, dar nimeni din acest sat nu-mi dă nici un ajutor deşi sunt foarte bogați. Sunt singură şi n-am casă, dorm pe iarbă unde dorm animalele, trăiesc din ce găsesc şi nu ştiu cum de mai supravietuiesc ...

Ascultând spusele bătrânei, fata rămâne uimită şi i se umplu sufletul de tristețe. Şi-şi vede în continuare de drum până ajunse într-o altă pădure. În această pădure găsi o apă curgătoare şi bău din ea, aşa sete avea. Şi prinse şi peşte şi mâncă, apoi adormi.

Când se lumină afară, razele soarelui o trezi. Dintr-un tufiş se auzi un zgomot, un sforăit ca de om...Ei i se făcu frică, dar s-a apropiat să vadă ce este. Era un bărbat care dormea. Ana puse mâna pe el şi-l trezi şi-i zise :

- Bună ziua. Ce faci tu aici ? Cum te cheamă ?

- Bună să-ți fie inima, domnişoară frumoasă. Pe mine mă cheamă Ştefan, n-am părinți şi trăiesc singur în pădure.

- Dar tu ce cauți într-o pădure, fetiță? Pe tine cum te cheamă ?

- Pe mine mă chemă Ana. Şi eu trăiesc singură în pădure, părinții mei au murit când eu eram mică ...

Şi se ridică el în picioare, era înalt, avea ochii mari, albaştri şi o privire gingaşă. Ea când îl privi în ochi, se cutremură toată, se pierdu şi nu mai putu vorbi. El se apropie de ea, dar ea se îndepărtă. Zile întregi, luni întregi ea îl respinge, nu vroia s-o îmbrățişeze.

Ştefan se îndrăgosteşte de Ana tot mai mult, dar nu ştie cum s-o atragă lângă el, ceva îl împiedică să fie cu ea. Într-o zi o întreabă :

- Prea frumoasă fată, de ce nu vrei iubirii să-mi răspunzi ?

- Şi eu te plac, dar există o vrajă mare la mijloc, de aceea nu mă pot apropia de oameni. Ca să rup vraja, trebuie ca noi să ajungem pe un munte să găsim "FLOAREA VIEȚII" şi atunci va fi bine.

Când auzi tânărul, se gândi cum să facă să ajungă acolo. Şi plecă la drum amândoi în căutarea acelei flori. Şi merse luni întregi, ani întregi, prin ploaie, prin soare, prin vânt, căută prin toți munții din lume, dar nu găsea nimic, nici un indiciu. Erau aşa de dezamăgiți şi supărați că nu mai ştiau unde să mai caute. Dar nu şi-au pierdut speranța că va veni ziua când va găsi acel munte misterios cu acea floare care le va reda libertatea de a trăi şi a iubi.

Când se înseră, s-au adăpostit la o margine de sat. La miezul nopții apăru din nou zâna cea sclipitoare.Ei se treziră speriați. Zâna le şopti :

- Trebuie să aveți răbdare ca să găsiți "FLOAREA VIEȚII".

- Căutați-o în linişte!

După mai multe zile şi ani de căutare, într-o zi de vară luminoasă, dintr-un nor iesi soarele şi la îndepărtare se văzu o stea strălucitoare pe un munte alb. Le-a trebuit o săptămână ca să ajungă în vârful acelui munte, au mers fără oprire şi în sfârşit au găsit „FLOAREA VIEȚII”. Îndată fata se lumină la față, şi-i zise:

- Ştefan, acum te pot primi în viața mea, nimic nu ne mai împiedică să fim împreună.

- Frumoasa mea, nici nu ştii ce fericit sunt.

Fata luă floarea în mână şi plecară amândoi din nou la drum. Şi merse şi merse, nopți şi zile până ajunse într-un sat mare şi frumos numit: „FERICIREA", acolo toti oamenii erau buni şi săritori. Văzu doi oameni şi-i întreabă :

- Oameni buni, unde gasim şi noi un adăpost pentru la noapte? Venim de la drum foarte lung, am străbătut lumea-n lung şi-n lat ca să ne putem trăi viața, să fim fericiți. Vă rog să ne ajutați şi pe noi cu ce puteți şi vă vom răsplăti cu ce putem.

Ascultând acestea, mila i-au cuprins şi le zise :

- Puteți veni la noi să stați o vreme până găsiți un loc al vostru. Fata va avea grijă de copii nostrii şi tu ne ajuți la treburile gospodăreşti.
- Nici nu ştim cum să vă mulțumim, să vă dea Dumnezeu sănătate.

Plecară spre casă, ajunse şi mâncă numai bunătăți alese. Vorbiră şi râseră până la miezul nopții, au avut ce povesti fiecare. Apoi se culcară. Se treziră în zori. Ana are grijă de cei trei copii ai stăpânilor şi Ştefan are grijă de animalele din curte.

Trecu o lună şi ei din ce in ce erau mai vrednici. Văzând cât de harnici şi corecți sunt, stăpânii casei îi cheamă şi le zise :
- Dragii mei, pentru că ați fost harnici şi cinstiți, am să vă dau bani ca să cumpărați un loc de casă. Luați-i şi mergeți să vă faceți şi voi un viitor.
- Mulțumim din suflet, aveți un suflet mare. De unde dați, Domnul să vă dea şi mai mult.

Luă banii, căută un loc de casă şi găsi la marginea satului. Începu şi construi casa. Toată lumea din sat i-a ajutat cu câte ceva, ba cu mâncare, ba cu ceva de îmbrăcat, ba cu bani. Şi tot aşa şi într-o lună termină şi ei casa, făcură şi gard. Era o frumusețe, de-ți era drag să te uiți în curtea lor. Şi se potriveau ca doua picături de apă. Numai când se priveau în ochi, îți dadeai seama cât de mult se iubesc. Văzând Ştefan că totul merge spre bine, ca se înțeleg atât de bine, se gândi să-i facă o supriză Anei.
- Draga mea, hai să facem o plimbare.
- Haide, dragul meu.

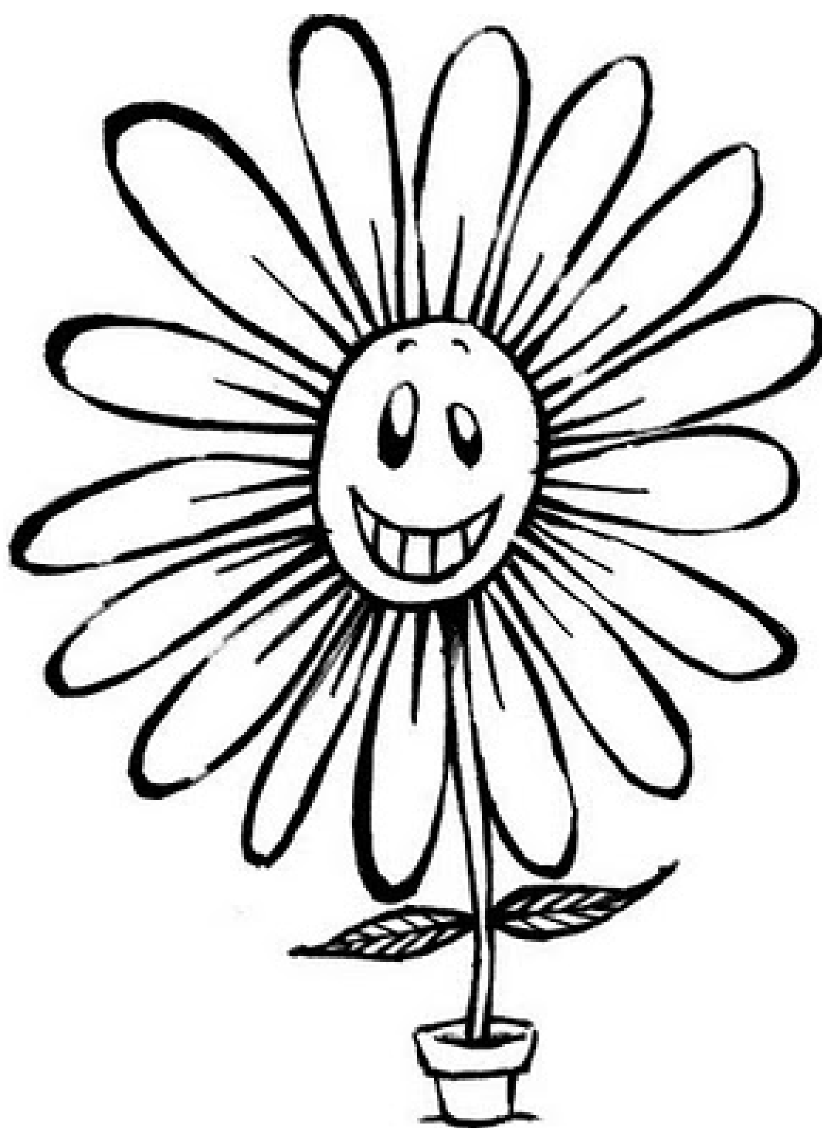
Ajunse într-o poieniță frumoasă, cu multe flori şi iarbă verde. Peisajul era încântător! Ştefan se aşeză în genunchi şi o întrebă:
- Ana, vrei să fii soția mea pe veci?

Ea s-a emoționat pentru că aştepta de mult acest moment.
- Da, vreau să fiu soția ta!

O luă în brațe şi o sărută. Făcură o nuntă ca-n poveşti, de au chemat tot satul, naşii au fost stapânii casei în care au stat prima dată. Ana rămase

gravidă şi făcu trei copii frumoşi. Şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

...şi am încălecat pe o şa, şi v-am spus povestea mea.



RASPLATA BUNATATII

de Ionela Ursache

A fost odată ca niciodată…că de n-ar fi nu s-ar povesti.

Într-un capăt al lumii, unde linia orizontală a cerului se uneşte cu pământul, unde brazii cresc înalţi cât munţii, unde bogaţii deţin ţinuturi întregi, o împarateasă rămase văduvă în ziua nunţii de argint…Jale multă la curtea acestui castel, slugile îşi jeleau împăratul, iar animalele zbierau şi scoteau nişte zgomote tare ciudate. Timp de 3 zile, până când împaratul a fost înmormântat, la curtea acelui palat nu a existat un moment de linişte şi pace. Împaraţi din toate ţinuturile au venit să îşi exprime regretul nespus pe care îl pricinuise moartea împăratului. După ce au fost făcute toate orânduielile locului, a fost o înmormântare cum nu a mai fost alta, 30 de preoţi în frunte cu mitropolitul ţinutului au ţinut o slujbă fastuoasă. Glasurile lor răsunau peste munţi şi văi de se cutremurau locuitorii ţinuturilor învecinate. Înmormântarea având loc, a venit timpul ca cineva să preia conducerea împaraţiei, deoarece şi împărăteasa se simţea foarte rău, spuneau slujitorii că s-a îmbolnăvit de "inimă rea" în urma supărării pricinuite de moartea soţului său, împăratul.

Împărăteasa avea două fete mari şi a hotărât sa le căsătorească şi să devină împărat unul din soţii acestora. Cea mare era frumoasă cum nu s-a mai văzut in acel ţinut, şi pe cât era de frumoasă, pe atât de rea la inima era. Cea mică era urâţică, se îmbrăca umil şi stătea pe langă slugi pentru a învăţa fiecare lucru ce trebuie făcut într-o gospodărie.

Când a venit vremea să se căsătorească, veneau peţitori din toată lumea care auziseră de frumuseţea fetei mari, iar aceasta îi trata cu ignoranţă si îi întreba:

- Tu ce avere deţii, de îţi permiţi să vii sa îmi propui căsătorie?

Auzind răspunsurile prinţilor, care spuneau că au suficienţi bani cât să îi asigure o viaţă fără griji, fata se înfuria şi îi gonea din faţa ei.

Cea urâțică, petrecând mult timp pe lângă slugi, prinse drag de unul dintre baieții slugilor care i se păru harnic si organizat. Când a auzit împărăteasa pe cine vrea fiica cea mică să ia de soț s-a împotrivit □i a spus hotărâtă:

- Nu voi permite ca fiica mea cea mică să îmi facă de rusine împarația □i ca urmare nu îmi rămane de făcut decât să accept să devină împarat soțul pe care îl va alege fiica mea cea mare.

Auzind acestea, fata cea mică şi urâțica merse la înțeleptul împarației şi îi povesti despre nedreptatea care urma să o facă mama sa. Înțeleptul, indignat de ce decizie a putut să ia împărăteasa, merse la aceasta □i îi sugeră :

- Înălțimea Ta , permite-mi să mă amestec în decizia pe care ai luat-o şi să îți spun că nu este corect ceea ce vrei să faci, dacă împaratul ar auzi una ca aceasta precis s-ar zvârcoli în cosciug de supărare. Dacă Măreția Ta îmi permite, eu sugerez să îi pui pe cei doi viitori gineri la o probă pentru a vedea care este mai potrivit şi mai capabil pentru a deveni împărat.

Împarateasa stătu ce stătu pe gânduri şi în cele din urmă acceptă propunerea înțeleptului motivând că a luat acea hotărâre din cauza supărării.

Fata cea mare şi frumoasă se hotărî în cele din urmă şi a ales cel mai bogat prinț din acele ținuturi. Acesta era un leneş căruia nu îi plăceau decât petrecerile şi căuta orice modalitate prin care să se distreze şi să facă risipă de bani.

Proba la care au fost supuşi cei doi posibili împărați a fost să meargă pe un alt tărâm şi să aducă de pe marginea unei prăpăstii o iarbă care vindecă oamenii bolnavi de "inimă rea", care să o vindece pe împarateasă de tristețea provocată de moartea împăratului.

Plecă prințul în căutarea acelei ierbi, iar la două zile după acesta plecă şi băiatul slugii şi merseră şi merseră şi merseră....

Se întâlni prințul în drumul lui cu un bătrân ce zăcea lângă o fântână şi nu mai avea forță să scoată o cană cu apă. Acesta îl rugă să îi dea o cană cu apă, iar prințul îl lovi cu piciorul şi îi spuse:

- Nu am timp de prostiile tale, mă grăbesc să devin rege şi să vezi atunci, că ai să auzi de mine şi de ce petreceri organizez cu prietenii…

- Băiatul plecă şi bătrânul ramase cu un gust amar…

Ajunse şi fiul slugii în dreptul bătrânului care îl rugă:

- Dragule trecător, fie-ți milă de un suflet însetat şi scoate-mi şi mie o cană cu apă din fântână că tare sete îmi mai e…

Tânărul slujitor nu stătu pe gânduri şi îi scoase din fântâna o găleata de apă pentru ca bătrânul să aibă si mai târziu când îi va fi sete. Când a văzut bătrânul atâta bunătate la acest tanăr îi spuse:

- Stiu că mergi să îndeplinesti o poruncă grea si pentru că am văzut că ai suflet bun, primeşte de la mine acest fir de ața, care în cele mai grele momente te va ajuta…

Tânărul primi bucuros firul de ața, îi mulțumi bătrânului şi îşi continuă drumul anevoios.

Merseră ce merseră şi prințul ajunse la casa Sfântului Ioan care îngrijea nişte vite bolnave şi pline de răni.

Sfântul Ioan îl rugă pe prinț să îngrijească vitele până când acesta aduce apă de la râu să le adape. Acceptă cu multă greutate rugămintea Sfântului Ioan şi când prințul s-a văzut rămas singur a cotrobăit prin casa Sfântului şi luă cele mai valoroase obiecte, niste salbe din aur pe care şi le ascunse sub haine în jurul gâtului şi plecă.

Când a ajuns Sfântul Ioan acasă, mare i-a fost supărarea când a văzut că vitele erau mai bolnave decât le lăsase, iar salbele erau luate…

Ajunse la casa Sfântului Ioan şi băiatul slugii. Sfântul l-a rugat acela□i lucru pe băiat, dar de data aceasta nu s-a îndepărtat de casă, ci a stat ascuns într-un tufis să vadă ce se întâmplă.

Tare s-a minunat Sfântul Ioan când a văzut ce făcea baiatul. Lua fiecare animal şi cu saliva sa ungea toate rănile şi le vorbea cu glasul său

dulce şi le mângâia cu multă dragoste, iar vitele se ridicau rând pe rând şi începeau să mişune prin curte.

Atunci, Sfântul Ioan a ieşit din tufiş şi i-a spus băiatului:

- Din toții călătorii care au traversat acest ținut, niciunul nu mi-a îngrijit vitele asa cum ai facut-o tu, fiule, iar, Dumnezeu va avea grijă ca în drumul tău să nu pățesti nimic rău. Îți multumesc pentru ajutorul tău si îți dăruiesc cu dragă inimă această lamă de cuțit ruginită care te va ajuta în momentele cele mai grele când toate puterile te vor lăsa, nu trebuie decât să o scoți din buzunar şi ea te va salva ...

Băiatul o luă şi o băgă în buzunarul său si plecă încrezător în drumul său şi merse şi merse...până ce ajunse aproape de locul unde se află iarba vindecătoare.

Ajuns primul la marginea prăpastiei, prințul se gândi să îi întindă o capcană băiatului de la curte şi se ascunse după un arbust.

Ajunge în cele din urmă şi băiatul slugii la acea margine de prăpastie. Era un ținut atât de pustiu şi de întunecos, nu vedeai urmă de om, se auzeau din depărtare sunetele unor creaturi foarte ciudate.

Privind în jos, băiatului nu-i veni să creadă cât de adâncă era prăpastia. Era uimit şi de laturile acesteia pe care creşteau ierburi pe care dacă le atingea, se otrăvea şi murea pe loc. Abia în fundul prăpastiei băiatul zări iarba vindecătoare după care veni şi dând dovadă de mult curaj se hotarâ să coboare.

Coborâ sfoara şi coborâ şi el până la stânca pe care creştea iarba vindecătoare, însă ajuns acolo, nu putea smulge acea iarbă sub nicio formă şi stând supărat pe un colț al stâncii îşi aminti de lama de cuțit ruginită şi o scoase din buzunar dar, ce să vezi…lama se transformase în cel mai ascuțit cuțit care a existat vreodată şi cum atinse băiatul rădăcina ierbii cu acel cuțit, aceasta se şi rupse. Bucuros, băiatul era nerăbdător să urce din prăpastie dar, ce să vezi... Sfoara pe care a coborât îi fusese luată de prinț.

Acesta coborâ pe o altă parte a prăpastiei pentru a-i lua băiatului iarba vindecătoare. S-a pornit o luptă între aceştia, care a durat o zi şi o noapte. Prințul îl puse pe băiat la pământ şi când vru să îi zdrobească capul, salbele pe care acesta le furase de la Sfântul Ioan îi înconjurară gâtul şi îl lăsară fără suflare.

Băiatul nu avea însă cu ce să iasă din prăpastie pentru că prințul îi aruncă sfoara. Băiatul stătu acolo în adâncul prăpastiei câteva zile, timp în care puterile i se slăbiseră, glasul aproape că nu i se mai auzea atunci când gemea.

Stând pe gânduri, îşi aminti că are în buzunar o bucată de ața de la bătrân. Scoase ața din buzunar şi aceasta se făcu o sfoară groasă şi lungă cu ajutorul căreia băiatul ieşi din prăpastie.

Cale lungă a străbătut până la împărăție, dar în drumul său trecu pe la casa Sfântului Ioan care îi îngriji rănile dobândite în lupta cu prințul, îl hrăni şi plecă mai departe.

Mergând el către imparăție, se întâlni şi cu bătrânul căruia îi scosese apă din fântână. Bătrânul îi scoase o găleată cu apă cu care tânărul îşi potoli setea şi despărțindu-se, bătrânul îi sopti la ureche:
-Fiule, aceasta-i răsplata bunătății!!!

Tânărul sărută mâna bătrânului şi îi făcu urări de bine, apoi se îndreptă către palat.

Ajuns la curtea împărătesei, dădu slugilor iarba să o prepare împărătesei. Aceasta s-a vindecat de tristețe şi i-a cerut scuze tânărului împarat, iar înțeleptului i-a mulțumit pentru sfatul dat.

Si au pornit o nuntă care a ținut mult timp şi poate că mai ține şi astăzi pe acel tărâm…

Si-am încălecat pe-o şa şi v-am spus povestea aşa.



FAT-FRUMOS SI FATA DE IMPARAT

de Nicoleta-Cristina Curelea

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nu s-ar povesti. A fost un împărat şi o împărătească ce trăiau fericiți în palatul lor de cleştar, palat ce se afla în mijlocul ținutului, ținut ce se întindea cât vedeai cu ochii.

Împăratul şi împărăteasa trăiau liniştiți, fără nicio grijă. Erau iubiți de slujnici, erau slujiți de un popor înțelegător, ce li se supunea cu mare drag.

Ținutul în care domneau era paşnic, cu câmpii, păduri, iazuri. Iarna nu era prea friguroasă şi nici vara prea călduroasă. Ți-era mai mare dragul să locuieşti într-un asemenea ținut.

Dorința cea mai mare a regelui era să aibă şi el un băiat, un copilaş al lui care să-i ducă mai departe numele, regatul şi să-i moştenească toate avuțiile după moartea sa, care să domnească în linişte şi pace la fel ca şi el, dar micuțul nărăvaş se lăsa aşteptat de părinții săi. După ce au văzut că nu-i chip ca acest copil să apară, împăratul şi împărăteasa au mers la mai mulți vraci şi vrăjitori, dar în zadar.

Într-una din zile pe când împăratul era în grădină, unul dintre slujitori îi dă de veste că împăratul vecin, confruntându-se cu aceeaşi problemă a mers la o vrăjitoare din ținutul său, iar împărăteasa i-a dăruit un băiețel frumos cât toate zilele. Auzind această veste împăratul a dat poruncă numaidecât să o aducă pe acea vrăjitoare la el. Săraca femeie, a venit de cum i s-a dat de ştire :

- La ordinele dumneavoastră, am venit degrabă împărate. Cu ce vă pot fi de folos ?

După ce i-a povestit tot ce se întâmplă şi care îi este dorința, vrăjitoarea a spus :

- Acum ceva timp am folosit acea poțiune, încerc să fac una cât mai repede, deşi lavă de ou de brontozaur nu mai am.
- Ştiu că puteți şi pun toată încrederea mea. Ba mai mult, cere-mi orice îți pofteşte inima, orice bogăție, orice ținut. Vrei aur? Îți dau cât îți doreşti, dau orice pentru acea licoare magică.
- Sănătate şi viață lungă îmi doresc, împărate.

Acestea fiind spuse, vrăjitoarea îşi luă ziua bună şi merse acasă. Trecură o zi, zece, iar împăratul aştepta cu nerăbdare mesaj de la vrăjitoare. Vrăjitoarea lucra la poțiune zi de vară până seară. A înlocuit lava de ou de brontozaur cu suc de urzică dintr-o muscă strivită adăugându-i fir de păianjen…ce fir ? Mai bine păianjenul întreg – doar, doar să aibă efectul scontat… şi gata poțiunea.

Îi scrise răvaş împăratului povestindu-i necesitatea înlocuirii – nu mai exista niciun brontozaur activ, toți erau ieşiți la pensie. Decât fară copil, mai bine îşi asuma acest risc.

Bucurie mare când împăratul a primit poțiunea şi răvaşul, dar n-a fost atât de fericit cum a fost în ziua când i s-a dat de veste că va avea un copilaş. Pe atât de mare ce a fost bucuria împăratului încât a dat ordin să i se ducă daruri alese vrăjitoarei şi ca toți preoții din regat să se roage pentru sănătatea ei.

După nouă luni, i-a venit împărătesei sorocul.
- Înălțimea voastră, sunteți tatăl unei minunate fetițe, spuse moaşa depărtându-se.
- Cum ?? Ce ?? Ce fetiță ?
- Da, e fetiță.

Într-adevăr, o fetiță blonduță, cu părul bucălat, cu totul şi cu totul de aur. Cu ochii verzi curați şi luminați ca apa de izvor, ca adâncul mării. Fata i-a intrat la inimă împăratului din clipa în care a văzut-o. A luat-o-n brațe şi a uitat cât de mult îşi dorea un moştenitor de parte bărbătească.

S-a gândit să dea de ştire vrăjitoarei că poțiunea nu a avut efectul scontat datorită înlocuirii sale cu ingredientul nărăvaş. Dar atenția împăratului era acaparată de gingaşa creatură, care, cu trecerea anilor devenea din ce în ce mai frumoasă, atât de frumoasă încât şi soarele era gelos pentru că strălucea mai mult decât el.

Timpul a trecut ca gândul, şi fetei de împărat i-a venit vremea de măritiş. În palat veneau voinici, feți cu stea în frunte, prinți, crai şi vrăjitori care de care mai bogați şi mai falnici. Veneau din toate regatele, dar pe placul fetei nu era niciunul.

Pe vremea prânzului fata era în grădină, când din senin s-a iscat o furtună violentă ce a creat un uragan, fata dispărând.

- Cum? Unde să dispară copila??

- Un vârtej, măria voastră. Nu ştiu.

- Du-te degrabă şi dă sfoară-n țară. Acel voinic care-mi va aduce fata înapoi va primi jumătate din regatul meu şi fata de nevastă.

Slujnicul aşa a făcut, a mers de a dat ştire întregii lumi. Toți cei care o pețiseră fără rezultate pe prințesă au început a căuta, dar negăsind un fir, o legătură, se retrăgeau renunțând. Vestea dispariției a ajuns şi la auzul prințului din regatul vecin. Făt-Frumos născut datorită poțiunii magice, ca şi prințesa.

- Tată, vreau să plec în căutarea prințesei, dă-mi un sfat.

- Dragul tatei, grea misiune ți-ai ales, nu pot decât să-ți recomand un bun învățător: vrăjitoarea regatului.

De cum auzi Făt-Frumos aceste vorbe a mers degrabă la vrăjitoare.

- Bine ai venit Făt-Frumos. Ştiu ce vânt te aduce la mine şi am pregătit povața.

- O ascult, bună vrăjitoare.

- Ia o tavă cu jăratec încins şi mergi cu ea în grajd, calul ce va veni la tine şi va mânca din el, acel cal îți va fi tovarăş de drum. Dar înainte de a porni, treci pe la mine că am ceva să-ți dăruiesc.

Prinţul aşa a făcut. Mare i-a fost mirarea când a vazut un cal slăbănog, bătrân şi ramolit mâncând jăratec.

- Timp de nouă zile să-mi aduci în fiecare dimineață jăratec, ca să-ți pot fi de folos.

După nouă nopți şi nouă zile calul se transformase şi avea cele mai frumoase nouă perechi de aripi pe care le vazuse Făt-Frumos până atunci.

- Sunt gata de drum, dar înainte de a pleca mergi şi ia armura tatălui tău din tinerețe, cea cu totul şi cu totul de aur, iți va folosi.

Făt-Frumos a ascultat sfatul calului, apoi îşi luă ziua bună de la tatăl său şi merse la vrăjitoare.

- Mergi către zidul de la miazăzi, apoi vei trece prin cele trei ținuturi ale suratelor zmeului Vijelie, cu mare grijă. Ascultă, calul este bătrân şi umblat. Ia cu tine aceste trei mici daruri trebuincioase (şi scoase un fir ofilit de ghiocel, un ciob de oglindă şi nişte praf pus într-o pungută).

- Mulțumesc, înțeleaptă vrăjitoare. Şi îşi luă zborul spre miazăzi, a trecut zidul ce însemna că hotarul regatului s-a încheiat, urma a intra în ținuturile haosului.

- Ține-te bine stăpâne, intrăm în ținutul Zgăției de Coțoroanțe, ea aruncă cu fulgere în oricine ajunge aici. Nimeni n-a trecut niciodată mai departe. Toți au sfârşit arşi, electrocutați. Asigură-te că porți asupra ta ghiocelul oferit de vrăjitoare.

- Este...

Şi nu a terminat bine Făt-Frumos că se şi auzi :

- Cine a îndrăznit...

Bum, Poc. Piu....

- Să intre în ținutul meu ?

Făt-Frumos nu a avut timp să-i răspundă când a văzut că spre el înainta cu viteza luminii un fulger. Cu mult curaj întreabă calul :

- Cum îl înfrunt ?

- Stai fără grijă, ghiocelul are puterea de a crea în jurul nostru un câmp magnetic în care nu pot pătrunde undele perturbatoare ale fulgerului. Urmează-ți drumul ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Făt-Frumos vedea cum fulgerele se întreptau către el, dar la un metru dispăreau. Şi-a urmat drumul fără grijă. După nouă nopți şi nouă zile calul îi atrage atenția:

- Intrăm în cel de-al doilea ținut, cel al lui Sclipici fără Lipici. De cum vezi o luminiță în zare, scoate de-ndată ciobul de oglindă fermecată şi închide ochii, orice ai auzi, orice s-ar întâmpla să nu-i deschizi. De ținutul ei nu a trecut nimeni niciodată fără să fi neorbit, sclipeşte mai ceva ca soarele. Cu ajutorul oglinzii fermecate, ea însuşi va orbi, iar noi ne vom continua drumul sănătoşi.

Aşa a şi fost.

Mai merseră încă nouă nopți şi nouă zile până ce calul s-a oprit.

- Acum e rândul meu stăpâne. Vezi pădurea din față ?

- Da.

- Ce vezi în ea ?

- Copaci. Nimic neobişnuit.

- Uită-te mai bine.

- O pădure de balauri…Copacii n-au crengi, au capete de balauri!

- Da, stăpâne. Dar nu te teme. Tine-te lipit de mine. Vom zbura mai sus decât norii. Nu ne vor ajunge.

Zis şi făcut, după trei zile de vară până-n seară, ieşiră din ținutul Baluroaicei. Mai merseră nouă zile şi nouă nopți când în zare se vedea un castel mare, de aur. Un ținut cu totul şi cu totul de aur.

- Stăpâne am ajuns la destinație, aici se afla zmeul Vijelios, el a răpit-o pe frumoasa prințesă cu părul de aur. Este obsedat de aur, vrea tot ce se află pe lumea asta şi este de aur.

- Dar nu şi pe prințesă, nu-i voi permite.

- Ascultă cu mare atenție planul, dacă dai greş, vom ajunge friptura de la cina zmeului. Când îți va vedea armura de aur, şi-o va dori, se va purta

foarte frumos, să nu-l crezi, e doar linguşitor. Să-i propui ca târg: armura pe fata de împărat. Cu siguranță va refuza, dar noi am încercat. Dacă refuză, şi-a semnat singur sentința. Va şti că nu-i vei da armura, va voi sa te ucidă pentru ea. Când el se va năpusti asupra ta, tu scoate de-ndată şi presară praful de stele.

- Are praful de stele o putere aşa de mare ?

- Vei vedea.

Când au ajuns în frumosul ținut, Făt-Frumos nu era surprins de ceea ce vedea: case de aur, poame de aur, unelte de aur, flori de aur, şi toate cele trebuincioase care se aflau acolo erau de aur. Făt-Frumos se gândea la fata de împărat, la bucuria pe care o va avea atunci când îl va vedea.

Nu a trecut mult timp şi fata de împărat le-a deschis uşa castelului. Într-adevăr, mare bucurie atât pe capul frumoasei fete cât şi pe cel al zmeului când l-au văzut pe Făt-Frumos strălucind în aşa armură de aur.

- Frate, asta tre' să fie a mea, a zis zmeul când l-a văzut.

- Cu mare drag ți-o dau în schimbul a ceva prețios, i-a răspuns voinicul.

- Orice !

- Frumoasa domniță.

- Niciodată! – şi se năpusti asupra lui Făt-Frumos.

Dar Făt-Frumos mai iute de mână, a scos praful de stele şi l-a presărat. O frumoasă zână cu chip de aur, cu păr de aur, în fine, cu totul şi cu totul de aur a apărut din acele pulbere de praf. Zmeul cuprins de toate stările lumeşti şi nelumeşti, ştia că trebuie să-i aparțină, acționând din impuls :

- E de aur, e a mea! spuse şi a îmbrățişat-o repede ca nimeni să nu i-o poată lua înainte.

Doar că...în clipa următoare s-au transformat în praf...el în praf de zmeu, iar ea în praf de stele. Tare fericită a fost fata de împărat când a văzut asemenea grozăvie. Nu ştia cum să-i mai mulțumească voinicului

că a scăpat-o din robia zmeului. Dar tânărul Făt-Frumos îi era atât de drag pe cât de frumos, ca şi ea lui, de altfel.

Întorcându-se la palat, au facut nuntă mare, la care a fost poftită toată lumea, împărați şi-mpărătese de peste mări şi țări, crai vestiți, voinici unu' ş-unu'. Dar în toată povestea asta cei mai fericiți erau socrii, mândri de aşa copii. Şi-au unit destinele, şi-au unit regatele şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, când au avut şi strănepoți.



NUTA ALBINUTA

de Silvia Filip

Ați cunoscut-o pe Nuța albinuța? Poate că da, poate că nu…cine ştie?

Sigur v-ați întâlnit cu mai multe albinuțe, unele îmbracate în rochițe apretate se duceau la bal, altele făceau înviorarea de dimineața, iar cele mai multe dintre ele alergau cu mare zor să strângâ polenul atât de trebuincios facerii mierii.

Printre atâtea albinuțe, oare unde era Nuța albinuța ? Sunt sigură că v-ați întâlnit cu ea, numai că nu stiați cum o cheamă…sau, poate, din grabă, nu ați mai avut timp să faceți prezentările.

Nuța albinuța era o albinuță, aparent, ca toate celelalte. Dar…dacă o priveai cu luare aminte, descopereai că era puțin mai altfel…era cu capul in nori ! Da, nu mă feresc să spun despre ea ca era albinuță cu capul în nori…Dar ce inseamnă să fii cu capul în nori ?

Pai, nu ştiu, poate însemna că ți-a crescut un gât lung, lung de tot, încât capul ajunge la nori, e pierdut printre nori…Nu, parcă nu e bine….cum să iți crească un gât atât de lung, nici girafa nu are gâtul atât de lung încât să ajungă cu capul până sus, sus, la nori…Greu, ce să spun ? Cum să fie oare o albinuță cu capul în nori ? Numai cu capul, nu şi corpul ei micuț, şi acul ei mic-mic cât o fărâmă…înțepătoare. Nu, nu cred că e posibil !

E posibil, nu-i posibil să fii cu capul în nori…o să vedem dragi prichindei !

Ei bine, nu v-am spus că Nuța albinuța avea un bunic care o iubea tare mult. Atâta grijă ce-i purta, că toți clopoțeii din cale îşi plecau florile înmiresmate, veverițele făceau tumbe, fâstâcindu-se, greieraşii greşeau câte o notă muzicală…erau intimidați când vedeau câtă grijă poate avea bunicul de nepoțica albinuță. Si asta nu era tot, prin tot ceea ce făcea îşi

arăta dragostea faţă de mica lui comoară, astfel încât ajunsese, în urma dorinţelor micuţei, să îi construiască o băncuţă din fân şi alte plante uscate, împletite cu migală. Si aşezase băncuţa pe o floare, pe o Margaretă. Nuţa era curioasă din fire, am uitat să vă spun…înainte de a se naşte, ursitoarele îi preziseră o curiozitate ieşită din comun. Celelalte albine erau ori prea obosite, ori prea grăbite cu strânsul polenului, nu aveau timp să îşi tot pună întrebări şi nu aveau nici curiozităţi prea mari. Cele mai multe dintre ele aveau grijă de PUISORII DE ALBINA, pe care trebuiau să ii hrănească şi să îi ocrotească până se vor fi făcut mari.

Dar Nuţa albinuţa era mica şi foarte curioasă.

Ceea ce îi plăcea cel mai mult să facă era să şadă pe băncuţă împletită cu sulfină şi să privească norii…Si tot privindu-i îi veni o idee: ce-ar fi să mă duc eu să văd ce se ascunde în nori ? Oare cine locuieşte în nori, măcar într-unul singur vreau să aflu cine îşi are casuţa. Dar ce drum lung e până în nori …Offf….cum să fac, oare ? Cu avionul mi-e frică să zbor, doar aşa aş putea să fiu mai aproape de nori, o scară nu am…Aş putea vorbi cu bătrânul castor să îmi construiască una…dar ar dura luni de zile până ar termina-o şi eu vreau să văd neapărat cine se ascunde în nori. Si nu pot aştepta prea mult! Asta înseamnă că singură trebuie să pornesc în această lungă călătorie, mă va însoţi doar vântul…

Pe cât de mică era albinuţa Nuţa, prietena noastră, pe atât de aprigă era hotărarea ei. Nimic nu-i stătea în cale, curiozitatea ei şi dorinţa de a afla mai multe cereau sacrificii.

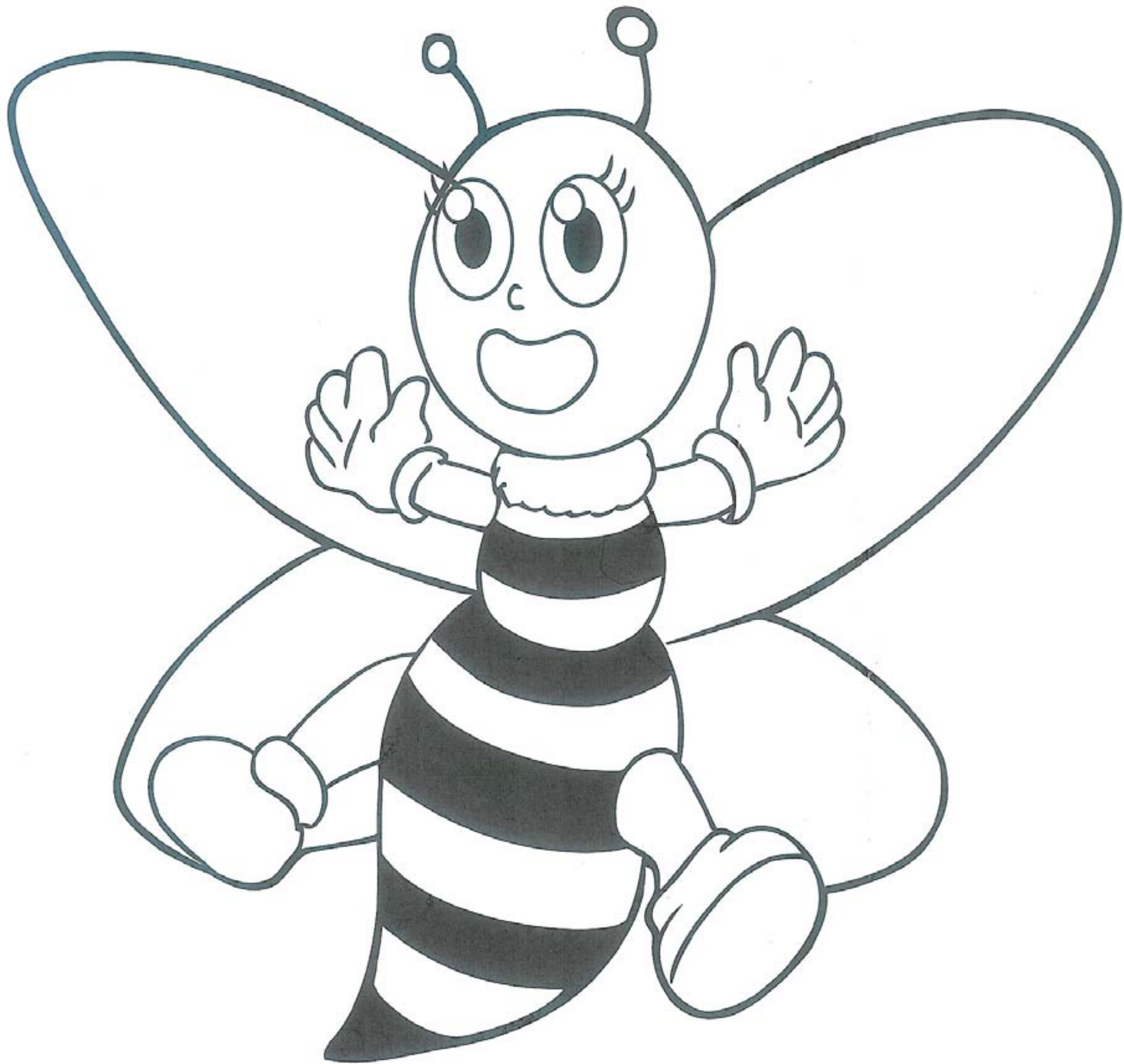
După lungi zile de zbor înalt, abrupt, deznădăjduit pe alocuri, însufleţit de cântecul păsărilor, răcorit de vântul zilelor primăvăratice, Nuţa ajunsese sus, sus de tot, unde doar puteai să visezi sau să călătoreşti cu gândul. Era atât de aproape de un nor ALB-ALB, atât de alb încât îţi era teamă că dacă îl vei atinge se va murdări. Si era atât de

mare, încât inima albinuței își înteți bătăile…Ea se gândea, cu sfială: Oare norişorul ăsta alb aude bătăile inimii mele, oare vede cât de emoționată sunt că am ajuns în apropierea lui ? Da, Nuța albinuța avea mereu câte o întrebare la care găsea câte un răspuns…Iar acel răspuns se transforma pe loc într-o altă întrebare călătoare prin gândurile ei…Ii bătea inima de neprevăzutul situației, nu crezuse niciodată că poate fi atât de aproape de un nor…Si tocmai când căzuse în visare iarăsi, se înteți un vânt puternic ce o rostogoli de câteva ori prin aer şi o aduse în apropierea unui nor negru…Acum chiar îi era destul de teamă, nu mai ştia ce să facă, vântul îi răvăşise aripioarele şi îi era atât de frică încât, fără să vrea, ințepa norul cel NEGRU, înainte de a afla ce se ascunde în el…

Astfel începu o PLOAIE de primăvară, chiar în momentul în care Nuța albinuța se fâstâci de frică şi fără să vrea îi provocase rău norului, ințepându-l.

Ați aflat acum, dragi prichindei, că ploaia este adusă pe aripi de curioasele albine…şi nu ați avea vreun motiv să vă temeți atunci când norii se ciocnesc, vrând să fugă din calea albinuțelor…Unii dintre ei nu reuşesc să fugă şi uite aşa se nasc STROPII DE PLOAIE.

Se pare că albinuța noastră, înainte de a afla ce se ascunde într-un nor, a provocat ploaia…o ploaie de primavară, cu parfum de crenguțe înflorite…



CEI TREI CÂINI

de Rania Hameed

A fost odată ca niciodată un rege care a plecat în lume şi s-a întors înapoi cu o regină fermecătoare. Şi după ce s-au căsătorit, Dumnezeu i-a binecuvântat cu o fetiță. Şi tot regatul s-a bucurat, pentru că oamenii îşi iubeau regele care era bun la inimă şi îi doreau să aibă parte de tot ce e bun.

În timp ce copilul era în leagăn, o femeie bătrână, despre care nimeni nu ştia nimic, a intrat în cameră. Bătrâna a recitat un vers deasupra leagănului fetiței şi a spus că fetița nu trebuie să fie lăsată să iasă afară până nu face cincisprezece ani, căci altfel va fi răpită de zmeul muntelui. Regele a dat crezare cuvintelor bătrânei şi a poruncit să se pună o gardă care să nu o lase pe fată să iasă afară din castel.

Ceva timp după aceea Dumnezeu le-a mai dăruit cuplului regal încă o fetiță, şi din nou tot regatul a sărbătorit evenimentul. Dar şi-a făcut apariția din nou aceaşi femeie bătrână, care l-a avertizat pe rege să nu o lase pe prințesă să iasă afară până nu împlineşte cincisprezece ani, că de nu, va veni zmeul muntelui şi o va răpi.

Apoi după ce trecu ceva timp, Dumnezeu a dăruit cuplului regal o a treia fetiță. Şi de această dată, bătrâna a venit şi a repetat acelaşi avertisment.

După această regele era foarte mâhnit, pentru că îşi iubea fiicele mai mult decât orice pe lume, astfel că a dat poruncă că aceste trei prințese să fie întotdeaună ținute sub acoperişul castelului şi ca nimeni să nu îndrăznească să-i încalce porunca.

După ce a trecut mult timp şi fetițele au crescut, fiind cele mai frumoase fecioare din întregul regat, a izbucnit un război şi regele a fost nevoit să plece la luptă. Într-o zi, în timp ce tatăl lor, regele era plecat la război, cele trei prințese stăteau la geam şi priveau cum soarele îşi

aruncă razele pe florile din grădina castelului. Cele trei prințese îşi doreau foarte mult să se joace cu florile şi şi-au implorat gardienii să le lase să iasă afară în grădină doar puțin timp. Dar gardienii nu îndrăzneau să le lase afară, întrucât se temeau de furia regelui. Cu toate acestea cele trei fete au continuat să se roage atât de mieros, încât aceştia nu au putut să le refuze şi le-au lăsat să iasă afară. Dar prințesele nici n-au stat mult timp în grădină că din cer s-a ivit zmeul muntelui care le-a înfăşcat şi a dispărut şi toate încercările de a le salva au fost în zadar.

După aceea, tot regatul a jelit şi s-a mâhnit şi ne putem imagina că regele nu fusese deloc fericit când s-a întors şi a auzit de cele întâmplate. Însă ce s-a întamplat nu mai poate fi desfăcut şi în cele din urmă a fost nevoit să se resemneze. Neştiind cum altfel să-şi recapete fiicele înapoi, a dat veste în regat că oricine îi va salva fiicele din mâinile zmeului, îi va da mâna uneia dintre fete şi partea ei din regat. Când vestea a ajuns şi în ținuturi străine, mulți tineri au pornit călare împreună cu slujitorii lor să caute prințesele.

La curtea regelui erau doi prinți care au pornit şi ei în căutarea prințeselor. Aceştia şi-au pus cele mai bune haine, s-au înarmat până-n dinți şi s-au lăudat că nu se vor întoarce fără să ducă la bun sfârşit misiunea la care au pornit.

Astfel îi vom lăsa pe cei doi prinți să meargă prin lume în căutarea prințeselor, în timp ce ne îndreptăm atenția asupra altor oameni.

Departe, departe în inima pădurii sălbatice trăia o văduvă săracă, cu un singur fiu, care avea grijă de porcii mamei sale şi îi ducea în fiecare zi la păscut. Atunci când băiatul străbătea câmpurile îşi ciopli un flaut şi se amuză cântând la el. Şi băiatul cânta atât de dulce, încat le încălzea inima tuturor celor care îl auzeau.

Acum întâmplarea face că tânărul porcar stătea în pădure cântând la flautul său, în timp ce cei trei porci ai săi scurmau pământul. Şi un om bătrân, da' bătrân rău, cu o barbă atât de lungă şi lată că îi atârna

până sub brâu, a trecut pe acolo. Bătrânul avea un câine mare şi puternic împreună cu el. Iar când tânărul a văzut câinele, şi-a spus :

- Dacă cineva are un câine ca acesta să-i țină companie aici în sălbăticie, acela se poate considera norocos.

Când bătrânul auzi aceste vorbe i-a spus:

- De aceea am venit, pentru că vreau să-mi schimb câinele pentru unul dintre porcii tăi.

Tânărul a fost imediat de acord şi a făcut târgul. A primit marele câine şi i-a dat bătrânului porcul gri. Apoi bătrânul şi-a continuat drumul, însă înainte de a pleca i-a spus:

- Poți fi bucuros de târgul pe care l-am făcut, pentru că acest câine nu e ca nici un alt câine. Numele lui este "Prinde-tot" şi orice îi spui să prindă el îți va prinde, chiar dacă e şi cel mai rău dintre zmei.

Aşa s-au despărțit cei doi şi tânărul credea că norocul a ținut de partea lui în aceea zi. Seara şi-a chemat câinele şi a mânat porcii înapoi acasă. Dar când mama lui a aflat că el a dat porcul gri, se mânie cumplit, şi i-a dat o mamă de bătaie băiatului. Băiatul a încercat să o calmeze pe mama lui, însă degeaba, aceasta devenea din ce în ce mai nervoasă. Apoi, neştiind ce altceva să facă, a strigat către câinele său: "Prinde!". Şi imediat câinele a alergat şi a prins-o pe mamă de brâu atât de strâns încât nu se putu mişca, dar fără să o rănească. După aceea mama i-a promis fiului său că va încerca să profite de aptitudinile câinelui şi cei doi s-au împăcat.

În ziua următoare tânărul s-a dus în pădure din nou, împreună cu cei doi porci şi câinele său. După ceva timp s-a aşezat la trunchiul unui

copac şi a început să cânte la flaut cu atâta talent, că ai zice că e un miracol, nu altceva. Şi în timp ce stătea şi cânta la flaut, bătrânul cu barbă gri a apărut din nou, şi împreună cu el era un alt câine,la fel de mare ca şi primul. Când tânărul a văzut câinele acesta şi-a spus:

- Dacă cineva ar avea câinele acesta să-i țină de urât, în singurătatea asta nu s-ar mai teme de nimic.

Când bătrânul auzi aceste vorbe i-a spus :

- Tocmai de aceea am venit, pentru că vreau să ofer în schimbul unui porc de-al tău câinele.

Tânărul fără să mai stea pe gânduri a fost de acord să facă schimbul. A primit câinele şi i-a dat bătrânului unul dintre porci. Apoi bătrânul şi-a văzut de drum, dar înainte de a dispărea i-a spus:

- Bucură-te de acest târg, pentru că acest câine nu e ca nici un alt câine. Numele lui este "Sfâşie-tot" şi dacă îi spui să sfâşie ceva, îl va sfâşia în bucățele, chiar dacă e şi cel mai groaznic dintre zmei.

Apoi cei doi s-au despărțit. Tânărul era nespus de bucuros ştiind că a făcut un schimb cu adevărat profitabil, deşi era sigur că mama lui nu va fi mulțumită. Şi când s-a lăsat seara şi băiatul s-a întors acasă, mama lui a fost la fel de furioasă ca şi data trecută. Însă de data aceasta nu şi-a mai bătut fiul, pentru că se temea de cei doi câini mari. Cu toate acestea, aşa cum ştim cu toții, când femeile obosesc după ce ceartă pe cineva mult timp, acestea se potolesc singure - şi întocmai aşa s-a întâmplat şi în cazul acesta. Tânărul şi mama sa s-au împăcat, deşi mama considera că paguba adusă nu mai poate fi restituită.

În ziua a treia, tânărul s-a dus ca de obicei în pădure cu cei doi câini şi porcul său. În această zi băiatul fiind foarte fericit, s-a aşezat pe un trunchi de copac şi a început să cânte la flaut aşa cum obişnuia de fiecare dată. Şi câinii săi începură să danseze pe melodia flautului atât de frumos, că-ți făcea mare plăcere să-i priveşti. În timp ce tânărul cântă la flaut şi câinii dansau, a apărut din nou bătrânul cu barbă gri. De această dată avea împreună cu el un al treilea câine, care era cât ceilalți

doi câini la un loc de mare. Când tânărul a zărit câinele uriaş nu s-a putut abține să spună:

- Dacă cineva ar avea câinele ăsta să-i țină companie în sălbăticie, nu ar avea de ce să se plângă.

Şi bătrânul la auzul acestor vorbe i-a spus:

- De aceea am venit aici, ca să-mi vând câinele, pentru că am crezut că-ți va plăcea să-l ai.

Tânărul a fost îndată de acord să încheie târgul cu bătrânul. Aşa a primit câinele uriaş în schimbul ultimului său porc. Apoi bătrânul şi-a văzut de drum, dar înainte de a dispărea i-a spus:

- Vei fi fericit de schimbul pe care l-ai făcut, căci acest câine nu e ca nici un altul. Numele lui este “Urechilă” şi auzul lui este atât de ascuțit, că poate auzi tot ce se întâmplă de la mare depărtare. Aude chiar şi iarba şi copacii crescând.

După aceea cei doi s-au despărțit foarte veseli. Tânărul era foarte entuziasmat pentru că acum nu se va mai teme de nimic din lume. Şi când se lăsă seara şi băiatul se întoarse acasă, mama lui se mâhni îngrozitor când află că fiul său a vândut şi ultimul porc. Dar băiatul îi spuse să se învelească, pentru că el va avea grijă să nu-i lipsească nimic. Şi când acesta îi vorbise atât de voios şi încrezator, mama lui s-a înveselit şi i-a dat crezare, întrucât îi vorbise ca un adevărat bărbat.

Într-o zi băiatul s-a dus la vânătoare cu cei trei câini ai săi şi s-a întors în acea seară încărcat cu vânat. Şi a continuat să meargă la vânătoare tot aşa, până când cămara mamei sale se umplu cu carne şi multe alte bunătăți.

După ce trecu un timp, tânărul se hotărâ să se despartă de mama lui şi să plece în lume, să-şi încerce norocul. Astfel, băiatul călători prin munți, poteci întortocheate şi a ajuns în inima unei păduri întunecate. Aici el s-a întâlnit cu bătrânul de la care luase câinii. Iar când l-a întâlnit, tânărul se bucură şi i-a spus:

- Bună ziua tataie, şi merci din nou pentru câini!
- Bună ziua şi ție băiete, da' ce cauți pe aici? i-a răspuns bătrânul.
- M-am aventurat în lume să văd ce-mi poartă norocul, i-a răspuns tânărul
- Atunci mergi tot înainte până ajungi la castelul regelui, acolo norocul te va aştepta.

Şi cu aceasta cei doi s-au despărțit din nou. Tânărul a ascultat sfatul bătrânului şi a continuat să meargă drept înainte. Când dădea de hanuri tânărul cânta la flaut şi câinii săi dansau, astfel că tânărul nu ducea lipsă de un pat pe care să doarmă şi mâncare.

După ce a călătorit departe mult timp, a ajuns într-un oraş mare, ale cărui străzi erau pline de oameni. Tânărul se întrebă dacă cumva a ajuns acolo unde trebuia, şi în cele din urmă a ajuns în locul unde, la auzul clopotului regal, se făcea anunțul regelui că acela care va salva prințesele din ghearele zmeului va lua mâna uneia dintre ele şi partea ei din regat. Acum tânărul înțelese ceea ce a vrut să spună bătrânul. Şi-a chemat câinii şi a mers la castelul regelui. La castel însă toată lumea era mâhnită şi jelea dispariția prințeselor. Şi dintre toți aceştia regele şi regina erau cei mai îndurerați. Atunci tânărul s-a dus la poarta castelului şi l-a întrebat pe paznic dacă poate să cânte la flaut şi să-şi arate câinii în fața regelui. Curtenii au fost de acord, întrucât sperau că aceasta să-l facă pe rege să mai uite de durerea provocată de dispariția fiicelor sale.

Astfel că tânărul a fost primit la curtea castelului şi i s-a permis să îi arate trucurile sale regelui. Iar când regele l-a auzit cântând şi a văzut dansul iscusit al câinilor s-a înveselit, aşa cum nimeni nu l-a mai văzut în toți cei şapte ani de când fuseseră răpite prințesele.

Când dansul se încheie, regele l-a întrebat pe tânăr ce răsplată doreşte pentru plăcerea pe care i-a oferit-o. Tânărul i-a raspuns:

- Măria ta, nu am venit aici ca să câştig galbeni. Dar am o altă rugăminte: ca Măria voastră să-mi permiteți să vă caut fiicele răpite de zmeul muntelui.

La auzul acestor vorbe regele deveni din nou sumbru şi îi spuse: Nu mai e nevoie să te gândeşti să-mi salvezi fiicele. Nu este joacă de copil, căci mulți alții mai puternici ca tine au încercat în zadar. Însă dacă într-adevăr vei reuşi să-mi salvezi fiicele, poți fi sigur că mă voi ține de cuvânt.

Astfel, tânărul îşi luă rămas bun de la rege şi a pornit în căutarea prințeselor. Acesta se decise să nu se odihnească până nu le va găsi. Şi a trecut prin multe regate fără să dea de nici o urmă. Şi oriunde mergea câinii săi îl urmau. Urechilă alerga după acesta ascultând orice se putea auzi împrejurul lor; Prinde-tot îi ținea traista stăpânului său, iar Sfâşie-tot, care era cel mai puternic dintre câini, îl căra pe stăpânul său.

Într-o zi Urechilă a venit alergând grăbit şi i-a spus stăpânului său că s-a urcat pe vârful unui munte şi a auzit vocea fiicei regelui care era înăuntrul lui şi că zmeul nu e acasă. Aceasta l-a bucurat nespus pe tânăr, care a grăbit pasul împreună cu cei trei câini. Când au ajuns acolo Urechilă a spus:

- Nu avem timp de pierdut. Zmeul este la numai zece mii de picioare depărtare şi deja pot auzi copitele de aur ale armăsarului lui tropăind încoace.

Tânărul le-a spus câinilor săi să dărâme poarta de la intrarea în munte şi aceştia au şi făcut-o. Şi când a intrat în munte, tânărul a zărit o fată fermecătoare stând în inima muntelui şi țesând de zor fire de aur. Tânărul s-a dus şi s-a prezentat fecioarei, care se minună şi îi spuse:

- Cine eşti tu care îndrăzneşti să te aventurezi aici în casa zmeului? În toți aceşti şapte ani în care am stat şi am țesut fire de aur nu am văzut nici un om aici în inima muntelui. Dar haide pentru numele

lui Dumnezeu, să nu mai pierdem vremea şi să fugim până nu se întoarce înapoi zmeul. De nu, îți vei pierde viața!

Dar tânărul era neînfricat şi i-a spus că va aştepta până se întoarce zmeul.

În timp ce tânărul vorbea cu prințesa, zmeul s-a întors călare pe calul său de aur. Când acesta zări poarta muntelui sfărâmată s-a înfuriat şi a răcnit cât l-au ținut plămânii, de a zguduit pereții muntelui:

- Cine a îndrăznit să-mi sfărâme poarta?!

- Eu am făcut-o şi aşa am s-o fac şi cu tine! A exclamat tânărul curajos.Prinde-tot prinde-l! Sfâşie-tot şi Urechilă sfâşiați-l în mii de bucățele!

Nici bine nu le-a zis asta câinilor, că aceştia s-au şi repezit pe zmeu şi l-au sfâşiat în mii de bucățele. După aceea prințesa se bucură nespus de mult şi îi spuse:

- Mulțumesc cerurilor, sunt liberă în sfârşit!

Zicând acestea prințesa s-a aruncat pe tânăr şi-l sărută. Dar acesta nu dorea să mai poposească acolo şi a luat-o imediat pe prințesă şi a plecat de acolo. Aceştia au mers o bună distanță. Apoi deodată, Urechilă care întotdeauna alerga înaintea lor în recunoaştere, se întoarse grăbit şi îi spuse stăpânului său că a fost în apropierea unui munte înalt şi că a auzit vocea celei de-a doua fiice a regelui care era în inima muntelui şi țesea fire de aur, iar zmeul nu era acasă acum. Această veste a fost foarte bine primită de tânăr, care a pornit iute spre acel munte împreună cu câinii săi. Iar când se apropiară de munte Urechilă i-a spus:

- N-avem timp de pierdut, Zmeul este la numai opt mii de picioare depărtare şi deja pot să aud tropăitul copitelor de aur ale calului său, apropiindu-se.

Tânărul le-a ordonat îndată câinilor săi să sfărâme poarta muntelui. Şi apoi a intrat înăuntru şi a zărit o fecioară fermecătoare țesând fire de aur. Tânărul s-a dus la prințesa, care surprinsă i-a spus:

- Cine eşti tu cel care s-a aventurat aici în lăcaşul zmeului? De şapte ani sunt aici şi țes fire de aur şi n-am văzut nici un om. Dar haide de grabă să fugim de aici până nu se întoarce zmeul, căci dacă se întoarce cu siguranță vei pieri!

Dar tânărul neînfricat i-a spus că aşteaptă să se întorcă zmeul.

În timp ce aceştia vorbeau, zmeul se întoarse călare pe calul său de aur şi când văzu poarta muntelui sfărâmată se înfurie şi răcni atât de tare că zgudui pereții muntelui:

- Cine a îndrăznit să-mi doboare poarta!!??

- Eu!! Si acum am să te dobor şi pe tine, a răspuns tânărul neînfricat. Prinde-tot prinde-l! Sfâşie-tot şi Urechilă sfâşiați-l în mii de bucățele!

Câinii s-au aruncat asupra zmeului imediat şi l-au sfâşiat în mii de bucățele, precum cad frunzele toamna. Apoi fiica regelui s-a bucurat nespus de mult:

- Slavă Domnului, sunt liberă!

Şi fericită fiind îl apucă de gât pe tânăr şi-l sărută. Dar tânărul o luă pe prințesă şi o duse la sora sa şi vă puteți imagina cât de fericite au fost să se revadă cele două surori. După aceea tânărul a împachetat toate comorile găsite în grota zmeului, le-a pus pe armăsarul zmeului şi şi-a continuat drumul împreună cu cele două fiice ale regelui. Şi aşa au călătorit cei trei mult timp până când, într-o zi Urechilă, care ca întotdeauna o luă înaintea celorlalți ca să cerceteze, se întoarse grăbit şi-i spuse stăpânului său că a fost lângă un munte înalt şi a auzit vocea celei de-a treia fiice a regelui care era în inima muntelui şi țesea o pânză de aur, iar zmeul era plecat. Vestea aceasta l-a încântat pe tânăr, care s-a grăbit îndată să ajungă acolo.Când se apropiară Urechilă îi spuse:

- Repede nu e timp de pierdut! Zmeul e la doar patru mii de picioare depărtare şi deja aud tropăitul copitelor de aur ale armăsarului său cum se apropie.

Atunci tânărul n-a mai pierdut nici un moment şi le-a spus câinilor săi să doboare poarta muntelui, orice ar fi. Şi când a intrat în munte a zărit o fată țesând o pânză de aur. Această fecioară era mai frumoasă decat orice văzuse şi cu un farmec ce depăşea toate tinerele care se găseau în lumea întreagă. Nu a mai aşteptat nici un moment şi s-a dus să vorbească cu ea. Şi aceasta a spus surprinsă:

- Cine eşti tu care îndrăzneşti să te aventurezi în lăcaşul zmeului? De şapte ani de când am fost adusă aici să țes pânza de aur nu am zărit nici un om.Să ne grăbim să fugim până nu se întoarce zmeul,căci te va ucide pe loc când te va vedea!

Dar tânărul era plin de încredere şi i-a spus că-şi va risca cu plăcere oricând viața pentru fiica încântătoare a regelui. Iar în timp ce cei doi vorbeau, zmeul s-a întors călare pe armăsarul său de aur şi a descălecat la poalele muntelui. Când a intrat în munte a văzut că are oaspeți nepoftiți şi s-a înfricoşat, căci ştia de soarta fraților săi. Aşa că zmeul s-a gândit că mai bine s-ar retrage să se gândească la un plan viclean, întrucât nu îndrăznea să-l provoace la luptă pe tânăr. Întocmai de aceea zmeul a început să-i vorbească tânărului prieteneşte. Apoi i-a spus prințesei să pregătească o masă oaspetelui său.

Şi pentru că zmeul era iscusit la vorbă, tânărul s-a lăsat vrăjit de vorbele acestuia şi a uitat să fie precaut. S-a aşezat la masă cu zmeul, dar prințesa a început să plângă pe tăcute, iar câinii erau neliniştiți, însă tânărul nu le dădu atenție.

Când zmeul şi tânărul au terminat de mâncat, tânărul a spus:

- Acum că mi-am umplut stomacul, dă-mi ceva să-mi potolesc setea!

- În vârful muntelui este un izvor din care izvoreşte cel mai bun vin, însă n-am pe cine să trimit să-l aducă, i-a răspuns zmeul.

- Dacă asta e tot, atunci am să trimit pe unul din câinii mei să-l aducă, a spus tânărul.

Apoi zmeul a început să râdă, întrucât nimic nu-l mulțumea mai mult decât să-l facă pe tânăr să-şi trimită departe unul din câini. Tânărul îi spuse lui Prinde-tot să se ducă la izvor, iar zmeul îi dădu-se o ploscă mare. Câinele s-a dus, chiar dacă nu-i plăcea ideea de a-l lăsa pe stăpânul său cu zmeul şi timpul trecu şi iar trecu, iar Prinde-tot nu se mai întorcea. După o vreme zmeul a spus:

- Mă întreb de ce nu se mai întoarce câinele tău? Poate ar fi mai bine să mai trimiți încă un câine să vadă ce s-a întâmplat cu el, pentru că drumul e lung şi plosca e grea.

Tânărul nu a bănuit a fi la mijloc nici o înşelăciune şi i-a spus lui Sfâşie-tot:

- Sfâşie-tot du-te şi vezi de ce Prinde-tot nu s-a întors încă!

Câinele a dat din coadă şi nu a vrut să-şi părăsească stăpânul. Însă tânărul nu a băgat de seamă şi l-a gonit după Prinde-tot. Apoi zmeul a început să râdă cu toată inima, iar prințesa bocea tot mai mult, şi tânărul nu băga de seamă deloc, ci era vesel şi se juca cu sabia sa, fără să bănuiască vreo primejdie. Astfel a trecut mult timp şi nu se mai auzea nimic nici de vin nici de cei doi câini. Apoi zmeul a spus:

- Văd că acei doi câinii ai tăi nu fac aşa cum le porunceşti, altfel am fi avut deja la masă vin şi nu ai fi fost însetat. Cred că ar fi bine să-l trimiți şi pe Urechilă să meargă după ceilalți câini.

Tânărul fu de acord şi îi spuse lui Urechilă să se grăbească şi să meargă să vadă ce s-a întâmplat cu Prinde-tot şi Sfâşie-tot. Dar Urechilă nu voia să facă asta şi se apropie schelălăind la picioarele stăpânului său. Atunci tânărul se enervă şi îl alungă cu forța. Iar când Urechilă se duse şi ajunse în vârful muntelui a avut parte de aceaşi soartă ca şi ceilalți doi câini şi un perete de magie s-a ridicat împrejurul lui şi l-a întemnițat.

Acum, cum cei trei câini nu mai erau, zmeul s-a ridicat şi deodată îşi schimbă înfăţişarea. A luat o sabie lungă de pe perete şi a spus:

- Acum voi face ceea ce fraţii mei n-au putut şi te voi ucide îndată, acum eşti la mâna mea!

Tânărul se înfricoşă şi regretă că şi-a lăsat câinii să plece de lângă el.

- N-am să mă rog să-mi cruţi viaţa, căci oricum voi muri odată şi odată. Dar aş vrea să-mi permiţi să mă rog la Domnul meu pentru ultima oară şi să cânt la flaut un psalm, pentru că acesta este obiceiul în ţara mea.

Zmeul l-a lăsat să se roage, dar i-a spus că nu va aştepta prea mult timp. Aşa că tânărul îngenunche şi începu să cânte la flaut de se auzi până în depărtări. Şi în acel moment magia care îi întemniţase pe câini se dezlegă şi câinii erau liberi. Aceştia au venit iute ca o săgeată şi s-au năpustit asupra zmeului şi l-au sfâşiat în mii de bucăţele. După aceea tânărul a adunat toate comorile zmeului, le-a încărcat într-un car la care a înhămat armăsarul zmeului, şi a plecat pe cât de iute a putut împreună cu prinţesa.

Când fiicele regelui s-au reîntâlnit s-au bucurat atât de tare şi toate i-au mulţumit tânărului pentru că le-a salvat din grotele zmeilor. Dar tânărul se îndrăgosti nebuneşte de fiica cea mai mică a regelui şi amândoi şi-au declarat dragostea. Şi de atunci prinţesele au ţinut-o într-o veselie continuă, dansând şi cântând. Şi în timp ce călătoreau înapoi la castelul regelui, prinţesele se jucau cu părul tânărului, i-l împleteau şi fiecare îşi pusese inelul său de aur în părul lui ca amintire.

Şi tot aşa cum călătoreau ei spre regatul tatălui lor, într-o zi s-au întalnit cu doi călători, care mergeau pe acelaşi drum. Hainele celor doi erau jerpelite, picioarele le erau frânte, ce mai … toată înfăţişarea lor arăta că cei doi au fost pe drumuri mult timp. Tânărul şi-a oprit carul şi i-a întrebat cine sunt şi de unde vin. Străinii i-au răspuns că sunt doi prinţi care s-au dus în căutarea celor trei prinţese în munţi. Însă norocul

nu le-a surâs şi acum trebuie să se întoarcă acasă ca nişte pribegi şi nu ca nişte fii de rege. Când tânărul auzi acestea i se făcu milă de cei doi şi îi întrebă dacă nu vor să călătorească împreună cu el în carul său. Prinții îi mulțumira şi se urcară în car şi au pornit din nou spre regat. Aşa au călătorit împreună până ce au ajuns în regatul unde domnea tatăl prințeselor.

Când prinții aflară că tânărul a salvat cele trei prințese, aceştia au fost cuprinşi de invidie şi şi-au amintit de câte au pătimit în căutarea prințeselor. Astfel cei doi au complotat să-i fure gloria şi comorile tânărului. Şi şi-au ascuns planul malefic până ce se ivi ocazia perfectă şi atunci s-au năpustit asupra tânărului, l-au apucat de gât şi l-au strangulat. După aceea le-au amenințat cu moartea pe prințese dacă îndrăznesc să spună cuiva despre cele întâmplate. Iar din moment ce fiicele regelui erau la mâna prinților, acestea nu au îndrăznit să spună nu. Dar le părea foarte rău de tânărul care şi-a dat viața pentru ele şi cea mai mică dintre fete îl jelea cu toată inima, căci ea îl iubea nespus de mult pe tânăr.

După această nedreptate prinții au mers la castelul tatălui fetelor şi vă puteți imagina ce fericire a fost pe capul acestuia când şi-a revăzut fiicele după şapte ani. Între timp bietul tânăr zăcea ca mortul într-o groapă din pădure. Însă nu era chiar mort şi de aceea câinii săi stăteau lipiți de el, îl încălzeau şi îi lingeau rănile. Aceştia nu s-au oprit până când stăpânul lor nu şi-a revenit. Când tânărul s-a însănătoşit şi şi-a căpătat puterea a pornit imediat la drum către castelul regelui şi cu multă greutate a ajuns acolo.

Când a ajuns întreaga curte regală era într-o veselie nemaipomenită, iar din castel se auzea muzică şi dans. Aceasta l-a surprins pe tânăr şi când a întrebat ce se întâmplă, servitorul i-a răspuns:

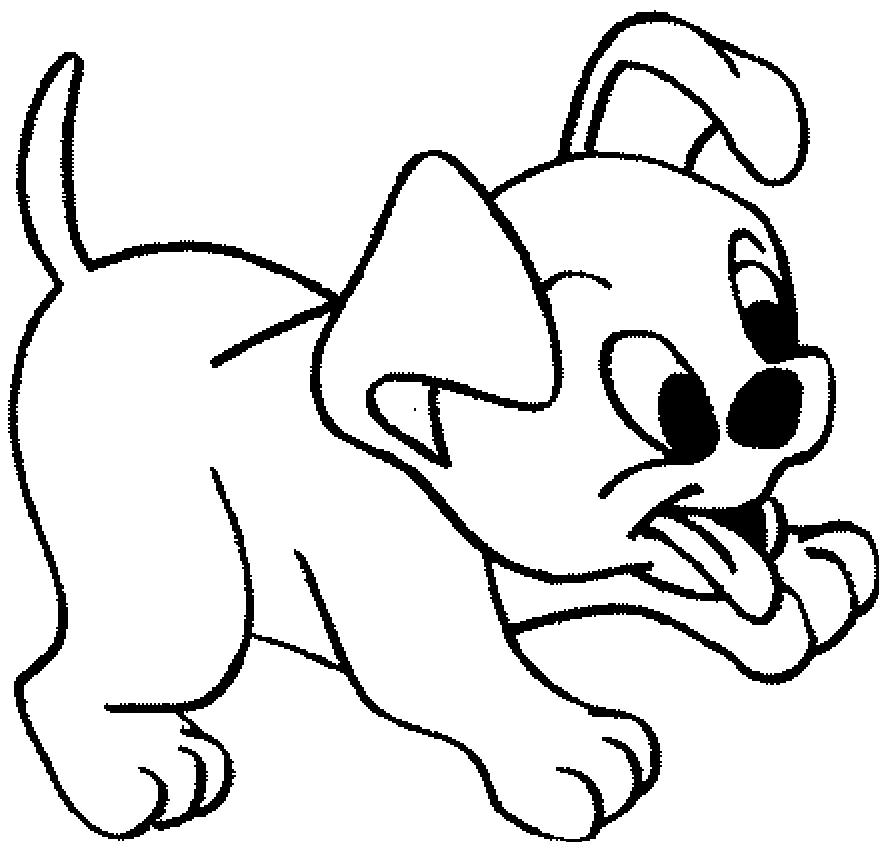
- Cred că vii de departe, de vreme ce nu ştii că regele şi-a recăpătat fiicele. Azi este ziua nunții celei mai mari dintre fiice.

Tânărul apoi a întrebat de fiica cea mai mică şi când avea şi aceasta să se mărite.Dar slujitorul i-a răspuns că aceasta nu dorea să se căsătorească şi că toată ziua jelea, fără ca nimeni să înțeleagă de ce. Atunci tânărul se simți fericit din nou, pentru că acum ştia că prințesa îl iubea şi că i-a rămas loială.

Şi tânărul se duse la paznicul porții castelului şi l-a rugat să-i spună regelui că a sosit un oaspete care o să-i înveselească şi mai mult nunta cu muzica şi câinii săi. Aceasta a fost pe placul regelui, aşa că a poruncit ca străinul să fie primit şi tratat foarte bine. Iar când tânărul a venit în fața regelui, toți invitații au fost uimiți de talentul lui la flaut şi infatisarea sa şi cu toții erau de acord că asemenea tânăr arătos era foarte rar întâlnit. Cele trei prințese îl recunoscură imediat ce-l văzură şi au sărit de la masă şi l-au îmbrățişat. Atunci cei doi prinți s-au gândit că acum e momentul să fugă de acolo. Dar fetele regelui i-au povestit regelui cum tânărul le-a salvat din grotele zmeilor şi restul aventurilor lor şi pentru a dovedi cele povestite au arătat inele prinse în părul tânărului.

De îndată ce regele află de viclenia celor doi prinți, s-a înfuriat şi a dat poruncă ca cei doi să fie alungați din regatul său. Şi l-a primit pe tânărul curajos cu mare fast, aşa cum merită şi tânărul s-a căsătorit cu fiica cea mai mică a regelui în aceeaşi zi. După moartea regelui, tânărul a fost ales rege al întregului regat şi ce mai rege a fost! Între timp tânărul a adus-o şi pe mama sa la castelul său, unde nu i-a lipsit nimic. Şi în regatul său trăieşte acum fericit tânărul rege, alături de frumoasa sa regină până în ziua de astăzi.

Ş-am încălecat pe-o şa şi v-am spus povestea mea.







PERICOLE PENTRU FERICIRE

de Nicoleta-Cristina Curelea

Într-un ținut, departe de plaiurile cunoscute de noi trăiau fericiți în palatul lor de cleştar o împărătească cu regele său. Palatul era construit de mult, tare de mult…atât de mult, încât nici cei mai bătrâni dintre bătrâni nu-şi mai aminteau. Acesta era moştenire de familie, de la ambele familii. Părinții regelui au fost mari împărați, au avut sub domnia lor jumătate din lume, părinții împărătesei au fost mari vrăjitori – nu exista pe lumea asta nimic să nu poată face ei, dar din păcate împărăteasa nu a moştenit acest har. Cu zeci de ani în urmă ei au creat un bol de fericire ce înconjura palatul. Acest bol nu lăsa nicio veste rea să pătrundă în palat, dar fiind atacat de energii negative care de care mai puternice, bolul s-a surpat. Împărații fiind pe zi ce trece mai necajiți şi mai posomorâți.

Văzând starea de spirit tot mai scăzută a împăraților, slujitorii s-au alarmat şi s-au gândit ei să meargă la vrăjitoarea din ținutul alăturat, singura vrăjitoare descendentă din familia reginei, pentru a soluționa problema. Singurul dintre viteji care s-a încumetat sa plece în această primejdioasă misiune a fost prințul Ready, unul dintre nepoții regelui.

De cum a aflat că regatul este în primejdie a şi plecat. Dar în zadar a căutat vrăjitoarea, nu era şi nu era. Până într-o zi însorită când un bătrânel, fiindu-i milă de el că tot se învârte în cerc i-a dat răspunsul fatal :

- Dragul moşului, femeia cunoscută de noi toți ca cea mai mare vrăjitoare din câte a văzut lumea asta a fost blestemată pentru că ea întreținea globul ce alunga spiritele negative din regatul alăturat. Asupra sa, aruncându-se o mare vrajă, de către vrăjitorii unui împărat ce doreşte să conducă lumea.

- Dar, unde e ? Care a fost acel blestem ?
- Ea nu poate fi văzută şi nici auzită. Trăieşte într-o peşteră din acelea multe – şi cu mâna a arătat către un munte mare, ce părea întunecos de umbrit ce era, muntele acela era stâncos şi în ciuda acestui fapt era plin de copaci, unul şi unul, de nu puteai arunca un ac. O poate auzi doar o împărăteasă ce va aduce pe lume un moştenitor, moştenitorul unui regat.

Tânărul Ready i-a mulțumit pentru informație bătrânului :
- Mulțumesc, om bun, ai făcut ceea ce nimeni nu dorea, dacă ai nevoie de ceva, orice, mă găseşti la palat - ştii mata unde.

Acestea fiind spuse, Ready a încălecat pe un cal fulgeros ce-l găsise la marginea unei păduri şi s-a oprit direct la palat. Necăjit că nu o găsise pe vrăjitoare şi că nu ştia de unde să înceapă căutarea nu a spus nimănui nimic, nici măcar tinerei regine ce suspina prin frumoasele grădini ale palatului. Ready s-a retras într-o cameră de lucru şi a început că caute piste şi indicii.

« Împărăteasă…împărăteasă ce poate aduce pe lume un moştenitor…pe lumea asta sunt atâtea şi-atâtea regate, ce țin cât vezi cu ochii. Dacă plec, dacă îmi iau lumea în cap e imposibil să nu găsesc una. Care alt leac ? Care altă cale? Doar vrăjitoarea este răspunsul. »

Apoi a mers în sala tronului unde se aflau împărații şi le-a zis :
- Eu trebuie să plec, trebuie să fac ceea ce orice membru al familiei ar fi făcut, ceea ce au dorit moşii şi strămoşii noştrii. Neamul nostru este blestemat odată cu vrăjitoarea. Trebuie să rup acest blestem pentru a menține liniştea şi pacea dar şi pentru a ne păstra regatul.

În zadar l-a rugat soția sa că este priculos să-şi înfrunte inamicul fără nici un ajutor, fără nicio persoană care să-l sfătuiască. Degeaba a plâns împărăteasa spunându-i că nu vrea să i se întâmple nimic rău. Au încercat fără rezultat să-i explice că nu este necesar să lupte contra forțelor oculte pentru o problemă atât de minoră, şi totuşi, nici măcar el, care era cel mai isteț şi cel mai voinic nu se putea opune vibrațiilor

magice. Dar Ready nu a ascultat nici un sfat, nici o cerere, nici o rugăminte, şi-a luat merinde şi ziua bună de la familie, şi-a luat calul găsit, pentru că i se părea a fi cel mai indicat pentru o asemenea misiune şi a plecat. A zburat prin lumea întreagă pe calul său şi de întâlnea un călător îl întreba dacă în acel regat se află o împărăteasă însărcinată sau de cunoştea măcar una... Din păcate, de fiecare dată primea acelaşi răspuns...

- Nu ştiu, nu am auzit.

A umblat zile întregi fără oprire. Când erau pe cale să intre într-o împărăție mai întunecată, cu case micuțe şi parcă zgribulite de frig. Calul se opreşte, se scutură dându-i senzația lui Ready că îi este frică, apoi spune:

- Nu, mai bine aici nu intrăm, aceasta este împărăția împăratului Negru, acest împărat a blestemat vrăjitoarea.

Surprins că în afară de a fi zburător, calul său şi vorbeşte, Ready şi-a adunat ultimele cuvinte pentru a răspunde :

- Nu îmi este frică, de mă va ataca, îi voi răspunde la fel, de mă va doborâ, voi şti că am încercat. De nu încerc, voi regreta...

- Ready, dacă nu am găsit în toată lumea o împărăteasă însărcinată, cu atât mai puțin soția lui Negru împărat nu ne va ajuta. Probabil îi este părtaşă la maleficele planuri.

- Intrăm în pragul cetății, întrebăm primul om pe care-l întâlnim de leacul problemei noastre, iar dacă va fi un răspuns negativ vom ocoli cetatea. În caz contrar, voi face ce trebuie făcut.

Surprins de ceea ce-i auzeau urechile, calul nu a avut nimic altceva de făcut decât să-i facă pe plac stăpânului său. S-au coborât uşor, uşor la pragul cetății, Ready a descălecat, a făcut câțiva paşi... A putut zări o bătrânică ce aştepta pe cineva să o ajute cu apa, când a văzut scena, Ready a alergat de îndată.

- Cu mare plăcere vă ajut, i-a spus acesta

Bătrânica a zâmbit.

Mergând spre casa femeii, Ready i-a istorisit toată povestea şi mare i-a fost mirarea de răspunsul primit.

- Da, ştiu... Împărăteasa aşteaptă un moştenitor, singurul moştenitor... pentru că nici un împărat nu va mai avea niciodată un copil. Iar împăratul Negru îşi doreşte ca moştenitorul său să moştenească întreaga lume.

Ready a tresăltat de fericire şi a gândit « Asta s-o creadă el ».

- Ştiți cum pot vorbi şi eu cu împărăteasa, dar să fie singură...să-i pot explica.

- Da... Împărătesei nu îi place să petreacă timpul în preajma împăratului. Acesta este foarte rău şi cu dânsa şi cu noi...

- Spune-mi, bătrânico, unde o pot găsi, şi-ți voi rămâne în veci de veci dator.

- Împărăteasa iese în fiecare zi în grădina mică din spatele palatului. Iese dimineața şi iese singură, aşa că puteți vorbi în voie.

- Mulțumesc, uite îți ofer un fir din coama calului, atunci când vei avea nevoie de ceva doar rupe-l şi eu te voi ajuta aşa cum m-ai ajutat şi dumneata.

Ready aflase ceea ce-şi dorise, spre îngrijorarea calului care vedea această confruntare tot mai periculoasă pentru Ready. Dar voinicul nostru a rămas la fel de curajos până în ultima clipă. A doua zi în zori s-a pus la pândă în fața grădinei mici din spatele castelului, până ce împărăteasa şi-a făcut apariția.

Când l-a văzut pe Ready nu ştia cum de o faptură umană nu s-a îngrozit de împăratul Negru şi s-a apropiat atât de mult de castel.

- Cu ce ocazie în această zonă, voinicule ?

- Doresc să vă vorbesc, de aceea am bătut atâta drum.

După ce s-a prezentat, împărăteasa i-a spus :

- Lasă-mă pe mine prima să-ți vorbesc.

- Desigur, dar nimic din ceea ce-mi veți spune nu mă va opri să-mi duc planul la capăt.

- Ia-mă de aici, nu vreau să mai stau o clipă în acest regat.

Au urcat împreună pe cal şi au mers direct în regatul lui Ready. Mare bucurie pe toți cei care l-au văzut sosind pe Ready cu o împărăteasă însărcinată, dar nimeni nu ştia ce se va întâmpla de fapt…

Când au ajuns, împărăteasa i-a povestit de toată răutatea şi de toate planurile malefice ale împăratului Negru.

- Nu doresc un aşa tată pentru copilul meu. Şi nici nu vreau ca planurile sale să se împlinească.

La timpul potrivit au pornit spre peştera indicată de bătrânel… Cu greu au reuşit să pătrundă, muntele era prea stâncos, copacii erau prea deşi cu un frunziş inimaginabil. În cele din urmă au reuşit, împărăteasa a văzut vrăjitoarea de cum a intrat. Astfel blestemul aruncat asupra vrăjitoarei s-a rupt. Vrăjitoarea a putut fi văzută de oricine. Nu era nevoie să-i mai povestească întâmplările prin care au trecut… ea ştia..

Ştia că poate desface până şi blestemul aruncat asupra tuturor împăraților întregii lumi, dar mai ales putea reface şi întreține în continuare bolul îndepărtării energiilor negative.

- Ştiam că poți face asta, a zis Ready.

- Şi încă câte mai pot face…

Şi mângâind calul, i-a atins potcoava, iar calul s-a transformat într-un frumos tânăr. Împărăteasa împăratului Negru l-a recunoscut numaidecât şi i-a sărit în brațe.

- Ți-ai dus la împlinire misiunea… a zis vrăjitoarea.

- Mulțumesc Ready, m-ai scăpat de blestem. Şi pe deasupra mi-am înfruntat frica de împăratul Negru.

Calul a fost pe vremuri un pretendent al împărătesei şi verişorul împăratului Negru. Pentru a-i lua tronul şi împărăția, împăratul Negru l-a omorât pe tatăl lui Ariel, căci aşa se numea calul înainte de a-l transforma. Ariel nu şi-a pierdut doar tatăl, ci şi înfățişarea fizică, împărăția şi iubita. Se pare că-şi recuperase iubita şi înfățişarea, mai avea regatul şi ăsta îl putea recupera doar înfruntându-l pe împăratul

Negru. Şi Ready trebuia să-l înfrunte, pentru ca apoi vrăjitoarea să desfacă blestemul aruncat peste toți împărații. Trebuiau să conceapă un bun plan de distrugere a împăratului şi nu aveau cum fără ajutorul vrăjitoarei. Ready a propus ca el să se lupte în luptă dreaptă sau să se taie în săbii cu împăratul Negru, dar Ariel a spus că această luptă îi aparține lui şi că ar dori ca el să se lupte în luptă dreaptă. Dar contrazicându-se ei, care să se lupte şi cum să se lupte, sunt întrerupți de vrăjitoare:

- Niciunul dintre voi nu vă puteți lupta cu acest geniu în magie. Credeți voi că va lupta el oare drept pe teritoriul său?

- NU! – au răspuns cei doi in cor.

- Trebuie să-l atacați într-un mod mai oficial. Pe teritoriul nostru dacă se poate, sau în cel mai rău caz pe un teritoriu neutru. În nici un caz la dânsul în regat, el deține numeroase şireticuri, capcane şi tot felul de încurcături negre.

Aceştia au fost de acord cu tot ce a spus vrăjitoarea. Dar cum era să-l atace ei?

- Să-i declar razboi? spuse Ready.

- Nu risca atât, cine ştie la ce forțe oculte a apelat... îi răspunse Ariel.

Soția lui Negru Împărat tocmai a intrat.

- Fără să vreau am auzit... Nu, nu trebuie să faceți nimic de acest gen, el este puternic şi apărat de forțele oculte doar atunci când poartă pelerina. Seara, înainte de culcare şi-o dă jos şi o îmbracă iar dimineața. Tot ce trebuie să faceți este să îi luați pelerina şi să vă luptați în luptă dreaptă.

- Da, ne-ar fi fost de folos ajutorul dumneavoastră în interiorul palatului, zise Ready.

- În nici un caz – se revoltă Ariel - încă nu-l cunoşti, nu ştii de ce este în stare. Acum probabil îl caută pe cel care a ajutat-o să evadeze. Îl cunosc... cu siguranță va dori să-i omoare pe amândoi.

- Într-adevăr, nebunească ideea mea... Trebuie să mergem în împărăția sa, dar cum să ajungem fără să fim văzuți..., gândea cu voce tare Ready.

- Nu-ți face griji, doar spune când vrei să pornim şi de restul mă ocup eu.
- Mâine în zori de zi, e bine ?
- De acord.

A doua zi ambii se pregăteau de plecare, aflați în fața palatului. Familia le dorea tot norocul de pe lume.

- Bun, plecăm, cu ce ziceai că mergem ?

Şi Ariel a fluierat şi doi cai frumoşi, înaripați, albi ca zăpada, puternici şi voinici au coborât din înaltul cerului.

- Am legat prietenii cât am fost cal, dar ei nu sunt vorbitori…

Şi toți au început să râdă… dar nu erau fericiți, fericirea lor venea odată cu întoarcerea celor doi voinici, ceea ce însemna distrugerea împăratului Negru. Şi odată cu înfrângerea acestuia lucrurile reveneau la normal, nu doar lumea, ci şi dreptatea lui Ariel.

Lucrurile au decurs bine. Au zburat printre nori pentru a nu fi văzuți de nimeni. Au aterizat pe acoperişul castelului împăratului Negru, castel ce era atât de mare şi de înalt încât acoperişul îi era în nori. Astfel voinicii noştrii erau siguri că nu vor fi văzuți.

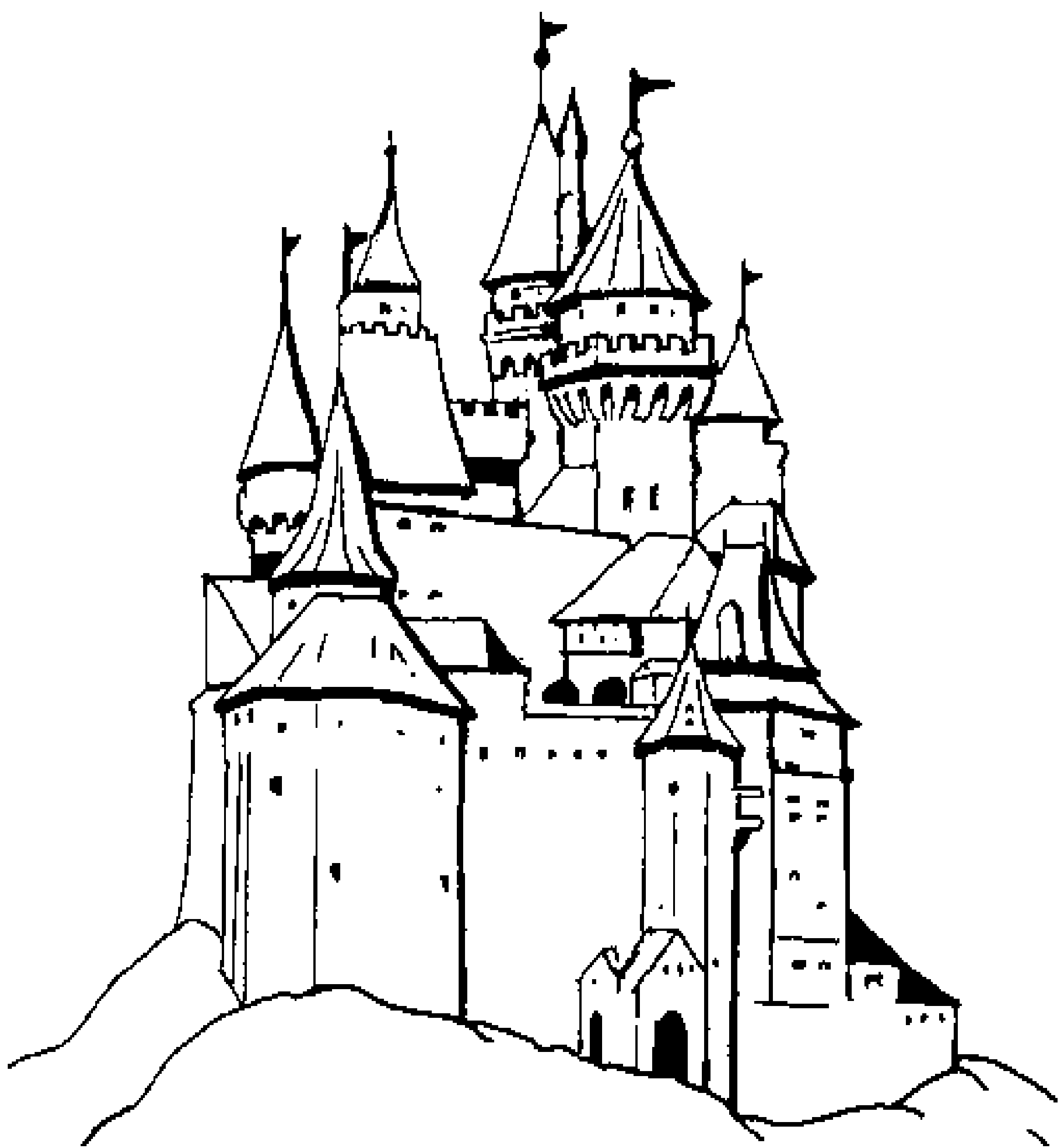
- Diseară cobor în camera sa, cum îşi va da pelerina magică jos, îl atac. Tu fii atent, eu arunc pelerina pe geam, tu coboară de-ndată şi ia-o.

Ready îl asculta… dar.. nu ştia ce să spună, ceva nu sună bine şi nu putea avea încredere că totul va decurge bine. Ariel s-a ascuns în dormitorul împăratului. Înainte de a se pune la somn, acesta şi-a dat pelerina jos, s-a băgat în pat, dar a văzut o umbră. Bănuind că cineva vrea să-l omoare a pus o pernă în locul său, iar el a coborât uşor - uşor din pat. Ariel a crezut că acesta este în pat, s-a năpustit asupra pelerinei înşfăcând-o repede. Dar în timpul acesta în spatele său împăratul Negru cu o sabie în mână era gata să-l omoare când a sfârşit el omorât mişeleşte aşa cum dorea el să-l omoare pe Ariel. Ready bănuia că ceva se va întâmpla, că împăratul Negru era prea şiret ca planul naiv al lui Ariel să meargă şi a vrut să supravegheze îndeaproape situația. Cum a văzut

că împăratul Negru doreşte să-l ucidă pe Ariel, a făcut acelaşi gest, astfel terminându-se tirania împăratului Negru. Unicul împărat recunoscut până la naşterea fiului împăratului Negru a fost Ariel.

Poporul a fost foarte fericit când au auzit vestea morții împăratului, în loc să plângă şi să poarte doliu, ei au dat petreceri şi nu le-a căzut nici măcar o lacrimă. Toți lăudau clipa în care Ariel s-a întors.

Văzând că în regatul negru începuse să pătrundă lumina Ready s-a retras în regatul său, nu înainte ca împărăteasa să ajungă şi să fie fericită alături de Ariel. Părea finalul unei poveşti de aceea Ready s-a întors la povestea lui. În regatul lui Ready era linişte şi multă, multă veselie. Vrăjitoarea auzise că împăratul Negru s-a stins şi înainte ca Ready să ajungă a dezlegat blestemul aruncat de acesta şi a reconstruit bolul fericirii. Ready a fost întâmpinat cu o veselie aparte şi o veste ce aducea şi mai multă bucurie, în curând va avea un verişor.



DRUM PRIN COSMAR

de Adrian George Nicolae

A fost odată ca niciodată.

A fost odată un rege care n-a avut noroc la urmaşi decât cu un singur fiu, iar acest fiu fiind nedemn de tron, un tron pe care au stat mulți regi înaintea lui şi care au cucerit teritorii şi au facut ca acest imperiu să fie cel mai prosper din lume, tatăl se decide să îl trimită în lume să invețe tot ce se poate învăța pentru ca, într-o bună zi, să poată fi rege şi el la rândul lui.

Eroul nostru a primit în dar cea mai buna sabie şi cel mai bun scut din întreg ținutul. Aşa că aventura începea, şi, împreună cu calul lui preferat, au pornit la drum.

Şi merse el ce merse, pâna ajunse într-un sat unde una dintre colibe era înflăcărată, toată lumea era panicată şi striga pentru ajutor, în timp ce înauntru era o mama care nu putea ieşi din cauza focului, aşa că eroul nostru, văzând această problemă, se dădu jos de pe cal şi luase prima găleată cu care începu a arunca fân, fiindcă nu găsise apă, aşa că focul începuse a creşte în intensitate, iar toată lumea începuse să țipe la el, copilul mamei din coliba a început a da în el cu pietre, eroul a început a fi timorat şi s-a dus spre cal, când a auzit ceva, o voce suavă şoptindu-i în ureche ceva, credea ca innebuneşte, dar a zis să-şi încerce şansa şi să facă precum a spus vocea. Aşa că el se duse înspre colibă, în spatele ei, lovi cu sabia în ea până se făcu o gaură îndeajuns de mare ca el să se poată strecura prin ea şi să o scoată pe mamă, care nu mai respira din cauza fumului şi focului, după ce a scos-o de acolo a încercat să o ajute dar nu ştia cum, apoi a venit doctorul care a început să îi aplice apă peste față şi a mai spus o rugăciune, iar mama începu să îşi revină imediat. Toată lumea a început să îşi ceară scuze pentru că l-a admonestat mai devreme şi l-au ridicat pe brațe pentru această faptă

grozavă. Mama i-a oferit un sărut pe obraz în semn de mulțumire si l-a invitat să mai rămână pentru diseară, pentru festivitatea dată în cinstea lui. El a acceptat.

Se făcuse seară, iar toată lumea dansa şi se simțea bine, mama îl invitase şi pe el la dans, el se duse dar nu rezista mult aşa că se retrăsese, singur, lângă un copac, departe de văzul lumii, când începu iar să audă acea voce suavă .

- Darian, ai făcut bine, ți-am zis că nu vei păți nimic dacă vei face cum ți-am spus.

- Dar tu cine eşti?

- Eu? ... Păi eu sunt sunt zeița Hati, zeița norocului şi te-am ales pe tine pentru a iți da curaj şi pentru a te pregăti, căci tu vei fi urmatorul rege al acestui regat.

- Hmm, zeiță....., dar cine te-a trimis?

- M-a trimis zeul nostru, Garubod, cel care veghează asupra ta şi a noastră tuturor.

- Si Garubod mă urmăreşte de mult ?

- Păi Garubod i-a spus tatălui tău să te trimită în această călătorie.

- Deci grație lui trebuie să trăiesc în condiții oribile pentru o perioadă lungă ? (se întoarce cu spatele la Hati şi stă cu mâinile în sân având o față supărată.)

- Dragule, ai înțeles greşit, Garubod a văzut în tine ceva foarte deosebit, ceva ce îi aducea lui aminte de tinerețea lui, şi lucrul acesta s-ar fi pierdut dacă tu ai fi stat în continuare în castel şi ai fi făcut aceeaşi rutină zilnică, întâlnind aceeaşi oameni şi neînvățând nimic nou. Acum te vei duce prin lume şi vei învăța multe lucruri la care nici nu te-ai fi gândit că pot exista, vei întâlni fel de fel de oameni, şi când te vei reîntâlni cu tatăl tău, el va fi plăcut surprins de cum ai ajuns.

- Deci, asta înseamnă că eu pot pleca încă de pe acum acasă ?

- Nu, tatăl tău a zis că nu te poți întoarce decât când vei fi pregătit şi a ordonat străjerilor să nu-ți permită accesul în castel.

Darian se bosumflă şi mai mult, se rezeamă de copac şi începe să plângă. Hati se duce lângă el şi îi pune mâna pe umar, îi şopteşte la ureche că totul va fi bine şi că va avea grijă de el de acum înainte şi apoi dispare.

Mama începe să îl caute, aude un plânset şi acolo îl găseşte, se duce la el, îi spune că totul va fi bine şi că nu ar trebui să mai plângă, el ridică capul şi se uită la ea, se opreşte din plâns, mama îi oferă mâna să-l ajute să se ridice, el o acceptă uitându-se în ochii ei în timp ce se ridică pâna ajung faţă în faţă, ea îl sărută uşor peste buze şi îi mulţumeşte încă o dată pentru că i-a salvat viaţa mai devreme, apoi îl invită din nou la dans şi el se duce din nou.

A doua zi, pe când se pregătea să plece, mama a venit să-i ofere anumite bunătăţi făcute de ea şi de alţi săteni, el le acceptă şi îi mulţumeşte pentru aceste lucruri, ea îi spune că măcar atât să facă şi îl invită ori de câte ori are ocazia de a fi prin zonă să îi viziteze.

Dupa o luna de zile în care a mers din sat în sat şi a descoperit fel şi fel de oameni, a acceptat o provocare făcută de unul din oamenii dintr-o tavernă, care spunea că există un lup-urs în pădure care omoară oameni fără milă, ronţăindu-le mâinile şi picioarele cu colţii lui ascuţiţi şi apoi le smulse pe acestea. Darian i-a spus că el minte, că nu pot exista astfel de creaturi în această lume paşnică, săteanul i-a spus că a văzut cu ochii lui cum această creatură a venit înspre ieşirea din pădure, dar nu a putut ieşi, şi i-a spus că dacă el are de gând să se încumete în a face această creatură morbidă să moară, îi va da băutură şi femei gratis cât timp va fi în această tavernă. Darian a acceptat dar a spus că nu e necesar să îi ofere astfel de lucuri, el vrea să facă lucrul acesta doar pentru a face pace în această zonă şi plecă din tavernă.

După ce merse el o perioadă, ajunse în pădurea plină de crime şi de sânge, unde tocmai auzise un ţipăt agonizant, se dădu imediat jos de pe cal şi începu să alerge înspre acel zgomot oribil. Se opri dintr-o dată şi văzu de ce era acel zgomot, lup-ursul tocmai îi ronţăia piciorul unui om,

iar acesta încerca să se dea mai în spate şi să dea cu pietre în bestie dar fără folos. Darian se uită ciudat şi intrigat la acest animal ciudat, are picioare şi cap de lup, dar restul corpului e de urs, iar cu toate acestea, poate sta în picioare foarte uşor.

- Bestie haină, aici iți va fi sfârşitul.

Işi scoase sabia şi se duse înspre creatură, aceasta l-a auzit, a lăsat piciorul omului şi şi-a îndreptat atenția spre Darian.

Darian loveşte cu sabia şi îi taie un picior, unul din cele două din față. Acesta țipă din toate puterile de durere şi încearcă să-l atace, dar Darian evadează atacul dându-se în lateral înfingând sabia în spatele creaturii care era acum pe jos. Aceasta abia mai putând respira şi țipa, el se apropie de creatura, loveşte cu sabia şi îi taie capul bestiei. Se duce înspre om şi îi oferă mâna.

- Vă mulțumesc domnule pentru ajutor, eram sigur că voi fi mâncat.

- Cu plăcere, dar nu ştiați că există acest pericol în pădurea aceasta ?

- Ba da, dar eram foarte deprimat din cauza soției care m-a părăsit, şi am zis să-mi iau viața, dar apoi a venit gângania aia uriaşă şi a încercat să mă mănânce.

- Domnule, doar pentru că soția v-a părăsit nu înseamnă că trebuie să vă încheiați viața, poate o faceți să se răzgândească, poate veți găsi alta în viitor.

- Domnule, e cam greu s-o mai fac să se răzgândească dupa ce m-a prins la băută, si m-a pus să promit că nu voi mai bea niciodată dupa ultima ispravă în care am încercat s-o omor cu toporişca. Chiar m-am mirat cum de nu m-a părăsit încă de atunci. Presupun că aş putea găsi pe altcineva, dar nimeni n-ar putea fi ca ea. Apropo, cum vă numiți ?

- Mă numesc Darian, dar dumneavoastră ?

- Sunt Gobrig, încântat.

L-a ajutat pe om spre calul lui şi l-a urcat şi pe cal spunându-i să se ducă înspre tavernă să caute ajutor pentru picior şi să le spună că lup-ursul este mort, iar pădurea este liberă din nou.

Odată ajuns acolo, Gobrig a intrat în tavernă ajutandu-se de un băț şi a început să ceară ajutor pentru picior, picior care era puțin ros şi arăta urât, toată lumea şi-a întors privirile înspre el şi unul dintre oameni l-a întrebat ce s-a întâmplat.

- N-o să vină să-ți crezi, eram în pădure şi m-a atacat lup-ursul şi credeam că-s mort, când dintr-o dată vine un puşti care îl omoară.

- Spui baliverne nebunule, iar ai băut ? Nimeni nu poate omorâ chestia aia, cu atât mai puțin un puşti, precis te-a prins soția şi ți-a făcut asta.

- Nu, nu, jur că nu mint, el m-a trimis aici pe calul lui, mi-a spus că era într-o misiune şi cineva de aici i-a spus despre ființă.

Toata lumea şocata, incepe să murmure când deodată se ridică cineva în picioare şi spune :

- Băi Gobrig, n-are cum mă, puştiul ăla sfrijit abia putea sta în picioare cu armura aia a lui, tu chiar vrei să-mi spui că el a omorât monstrul ?

- Da, da, e afară calul lui, du-te şi uită-te dacă nu mă crezi.

Omul iese din taverna, stă puțin când deodată intră cu o viteză foarte mare în incintă, se oprise la masa lui şi încerca să-şi tragă suflul.

- Ei, ce e ? Ai văzut vreun cal fantomatic sau ce ?

Toată lumea a început să râdă.

- Nu bă..... ia mai bine tacă-ți fleanca şi dă-mi o bere..... aşteaptă şi ai să vezi ce m-a speriat.

Chiar atunci intră pe uşă capul ființei şi toată lumea era în teroare, dar apoi se vede sabia şi imediat se vede şi Darian.

- Ei, ți-am zis că voi omorî creatura şi voi instaura pacea în această zona, nu le-ai spus asta Gobrig ?

- Ba da, dar nu m-au crezut.

- Eh, acum îl credeți, acum arătați-mi un loc unde să pun capul ăsta şi voi pleca îndată.

- Stai, băiete, stai. Trebuie să sărbătorim această faptă a ta, ți-am zis că poți avea orice vrei în această incintă dacă omori sălbăticia aia.

- Da, mulțumesc de ofertă dar trebuie s-o refuz.

- Fetelor..... (Dă din cap, 2 dintre ele îl iau de braț şi-l duc înspre scări unde se afla camera lor, lui îi cade sabia din mână.)

Toată lumea strigă de bucurie şi începe distracția, persoana cu oferta se uită la sabie împreună cu alte câteva persoane.

- Băi ce minunăție de sabie, trebuie să coste o avere o asemenea sabie, uite şi tu cât de frumos e făcută şi cât de fină şi ascuțită e marginea.

- Văd, văd, dar trebuie să ai foarte mulți bani să ai o asemenea sabie.

- Da, sau să fii vreun prinț.

Şi au început să râdă gândindu-se că acel puşti chiar ar putea fi un prinț.

A doua zi, dimineață, Darian îşi căuta sabia.

- Pustiule, ai fost de vis, ziceai că nu vrei băutură dar i-ai lăsat pe toți cu gura căscată când ai băut totul din prima.(Zâmbea şi râdea uşor.)

- Da, păi, a fost prima oara când am băut asemenea chestii, mi-ați văzut sabia pe undeva ?

- Da, vezi că e la barman, i-am dat-o aseară s-o țină într-un loc sigur. Mult noroc puştiule pe viitor, şi vezi să mai vii pe aici.

- Da, voi veni, mulțumesc pentru ospitalitate.

Sus, în cer, Garubod împreună cu Hati discutau despre Darian.

- Văd că se descurcă bine puştiul, mai ales că a acceptat cam greu decizia că a fost nevoit să plece, ție cum ți se pare ?

- Învață destul de repede, e respectuos, nu cere multe, deja şi-a făcut multe cunoştințe şi cred că şi lui îi place ceea ce face.

- E şi un criminal cu sânge rece, ai văzut cum a omorât lup-ursul ?

- Da, m-a surprins iuțeala lui şi uşurința cu care l-a omorât.

- Cred că încearcă să-şi bage sentimentele în sabie când omoară astfel de ființe, pentru că pare mai supărat decât de obicei când face asta, poate ar trebui să discuți cu el despre asta, să nu intervină Mordini sau Iruta.

- Dacă apare Iruta, va fi dificil, dar el parca era întemnițat, ce s-a întâmplat ?

- Mordini l-a eliberat şi acum caută discipoli.

- Off, cât îi urăsc pe ei, nu poți să îi faci să dispară ?

- Dragă, ştii foarte bine că şi ei, ca şi tine, sunt copii mei şi nu îi pot distruge, nu ma lasă sufletul să fac asta.

- Dar tată, nu vezi câte lucruri rele fac ?

- Hati, dacă ar fi numai lucruri bune în lume, tot ar apărea cineva să facă şi lucruri rele aşa că mai bine îi lăsăm pe ei când îi vedem mai uşor, decât pe alții mai neînsemnați şi nu putem face nimic pentru asta.

- Off, bine, dar sper să nu te distrugă ei pe tine. (Şi dispare.)

- Nu mă va distruge nimeni pe mine, vei vedea tu când va fi timpul potrivit. (Începe să râdă zgomotos şi hain.)

- Tati, tati, ia uite ce mi-a dat omul acesta.

- Ce ți-a dat, tati ?

- Un fruct ciudat, roşu şi cu o coadă verde, mi-a zis că e foarte bun, dar n-am avut curaj să încerc, tu ce spui tati ?

- (Se întoarse spre ea şi ia fructul în mână) Hmm, am mai vazut ceva asemănător când eram tânăr şi eram într-o călătorie prin Najira, ce loc minunat era, şi unde e omul acesta ?

- E chiar afară, îl chem ?

- Da.

(Se duse până afară şi-i spuse să vină).

- Bună ziua.

- (Uitându-se mirat la cât de tînăr era) Salut, de unde ai tu fructul ăsta ?

- Din Najira, vin de acolo aici.

- Şi cum de te-ai găsit să-i dai tocmai fiicei mele acest fruct ?

- Păi, părea tristă şi am zis să-i dau ceva bun s-o mai înveselesc.

- Mai ai mai multe kuyte ?

- Da, mai am câteva.

- Atunci nu te superi dacă-l mănânc pe acesta ?

- Nu mă supăr.

- Tatiiiii, vreau şi euuuuuu.

- Imediat păpuşa, stai să-l curăț. (Îl spălase meticulos, rupse coada şi-l tăiase în câteva bucățele).

- Deschide gura mare.

- Aaaaaa.....mmmmm, ce gustos e, n-am mâncat niciodată aşa ceva.

- Da, e foarte bun, parcă ar fi ceva făcut de zei.

- Mă bucur că vă place, vă mai aduc dacă mai doriți.

- Dacă nu e nici o problemă, poți să-i mai dai câteva fiicei mele.

- Nu e nici o problemă.

- Bun, mersi, am uitat să te întreb, cum te cheamă ?

- Darian.

- Salut Darian, sunt Lopyu, iar ea e fiica mea Hertiq.

- Îmi pare bine de cunoştință.

- Şi mie, acum să te întreb de Najira, cum ai ajuns tu tocmai acolo ?

- Păi, încerc să văd cât mai multe lucruri pe lumea asta.

- Dar nu ți-a fost frică acolo ?

- De ce să-mi fie frică ?

- Păi, în pădurea de acolo am auzit că era o creatura care.....

- A, (îşi lăsă ochii în jos) păi am omorât-o.

- (Şocat de această ispravă) Tu glumeşti, nu? Nimeni nu poate omorâ creatura aia.

- Nu glumesc, ar fi trebuit să auziți că a murit.

- Pai am auzit nişte zvonuri dar credeam că sunt abureli şi nu le-am crezut, cu ce ai omorât-o ?

- Cu sabia mea (arată înspre teaca lui), vreți s-o vedeți ?

- Desigur.

Scoate sabia şi i-o dădu.

- Hmm, arată foarte bine, cu asta chiar ai putea omorâ creatura, bravo Dariane.

- Mulțumesc.

- Dar ce cauți tocmai aici, în oraşelul nostru liniştit ?

- Cum, liniştit ?

- Păi e foarte liniştit.

- Am auzit că o casă de aici e bântuită.

- Aaaaa, te referi la casa aia, da, ai putea spune că există ceva acolo, dar nimeni n-a murit până acum, decât nişte puşti speriați mult prea usor, şi din cauza lor a plecat şi familia care locuia acolo.

- Deci nu stă nimeni în ea ?

- Păi tuturor le e frică să intre în ea din cauza incidentului.

- Am ințeles, puteți să mi-o arătați?

- Da, desigur.

- Ei, iată casa, cum ți se pare?

- Nu mi se pare cine ştie ce, mă aşteptați aici ?

- Da.

Se îndreaptă spre casa, deschide usa şi intră înauntru, se aude un spirit care şuieră.

- Oricine ai fi, mai bine te-ai arăta.

- Hahaha, văd ca eşti decis, bravo ție.

- Arată-te.

Un fum apare chiar în fața lui, fumul acela se face într-un om îmbrăcat galant, cu o mustață lungă.

- Deci tu eşti cel care sperie oamenii pe aici.

- Da, chiar eu, permite-mi să mă prezint, sunt Iruta.

- N-o să te intereseze numele meu pentru că nu vei mai exista în cateva clipe.

Scoate sabia şi dă în el, îi taie mâna, aceasta creşte la loc, e şocat.

- Hahahahahaha, chiar crezi că-mi poți face rău ? Tu, un biet muritor ? Hahahahaha, văd că nu ştii cine sunt eu. Sunt zeul terorii.

- Doar pentru că eşti zeu nu înseamnă că nu poți muri. (Şi îi înfige sabia în stomac.)

- Hahahahaha, nu mă mai gâdila atât, scoate sabia asta.

O scoase şi se gândea.

- Hai, spune-mi cum te cheamă.

- Darian.

- A, deci tu eşti derbedeul care mi-a omorât unul din animalele mele preferate, era un băiat aşa de bun.

- Poftim, creatura aia era a ta ?

- Da, îl aveam de când era mic, era aşa un dulce, am fost devastat când am auzit că cineva l-a omorât, şi mi s-a mai spus că acel cineva arată foarte tânăr având o sabie foarte ascuțită. De când te aştept, hahahahaha, acum e timpul să mori !

Din degete ieşiră trăznete, iar Darian se întorsese cu spatele unde avea scutul, iar trâznetele ricoşaseră din scut înapoi în Iruta, mai precis în piciorul lui drept, iar asta îi provoca nişte sângerări.

- Naiba să te ia, nu e ultima oară când ne întâlnim.(Şi dispăru la fel de brusc precum apăru.)

Darian răsuflă uşurat şi ieşi din casa. Lumea se adunase lângă Lopyu întrebându-l ce căuta acolo şi apoi auzira zgomotele.

- Ei, cum a fost ? Am auzit nişte bufnituri pe acolo.

- A fost bine, acum casa este liberă, puteți să le spuneți oamenilor care au plecat de aici că se pot întoarce.

- Băiatule, îți mulțumesc pentru ajutor, acum ne putem continua viața în casa noastră.

Îi luă mâna şi i-o sărută. Darian se simte stânjenit de acest lucru.

- Vă rog, este plăcerea mea, acum, dacă nu va supărați, aş vrea să plec.

- Deja ?!?!? dar abia ai sosit.

- Domnule Lopyu, am un drum lung în fața mea.

- Domnule, vă rog, lăsați-mă să vă ofer casa mea pentru o seară pentru a vă odihni cum trebuie.

- Vă multumesc, dar nu este necesar.

- Chiar insist.

- Daca insistați, atunci o să vă accept oferta.

Dupa o noapte în casă, Darian îşi luă rămas bun de la oameni şi porni într-o nouă expediție.

- Hati, ştiu că eşti prin preajmă, apari.

- Da, Darian, ce este ?

- Ce a fost chestia aia din casă ?

- La ce te referi ?

- Ştii foarte bine la ce mă refer.

- E vorba de unul din frații mei, Iruta, tocmai a scăpat din temniță şi te caută.

- Da, am văzut că mă caută.

- Cu cât o să faci mai mult bine, cu atât se va enerva mai mult şi te va căuta şi mai des.

- Atunci îl voi enerva şi mai mult, oricum nu-mi poate face nimic cât timp tu eşti de partea mea, nu ?

- Da, aşa este. Mai ai vreo altă întrebare ?

- Nu.

Hati dispăru şi ajunse înapoi lângă Garubod.

- De ce l-ai mințit ?

- Dacă-i spuneam adevărul, l-aş fi descurajat foarte mult şi nu vroiam asta.

- Probabil, dar aşa sunt sanse ca el să se creadă invincibil.

- Pai cât timp nu dă de Iruta sau Mordini, cam este.

Trecuse un an de când eroul nostru era plecat de acasă, în tot acest timp, a văzut multe oraşe şi locuri care mai de care mai interesante, cu oameni inspiranți pentru el sau cu oameni în nevoie de ajutor. Drumul n-a fost usor, a întâlnit multe pericole, mulâi oameni răi conduşi de Urita sau creaturi de-ale lui. Hati l-a ajutat de fiecare dată.

Merse el ce merse şi dădu peste un țăran.

- Scuzați-mă, unde se află oraşul Jnaklu ?

- O iei drept în față, apoi o să ajungi la un bolovan imens, acolo faci stânga, apoi o să vezi o adunătură de copaci şi acolo faci la dreapta şi ai ajuns.

- Mulțumesc, o zi bună.

Ajunge aproape de bolovan când apare un şarpe cu doi capete, calul lui se sperie, îşi ridică picioarele din față şi Darian căzu la pământ.

- Uşor uşor, n-ai de ce să te temi.

- Sssssss..... sssssss

- Nu-mi spune că eşti vreun mesager sau ceva.

- Ssssss..... baaaa daaaaa sssssss...... Urita vrea sssssss..... să te vadă sssssss...... în Jnaklu ssssss......

- Bine, spune-i că l-am salutat.

Şi îi taie capetele şarpelui. Acum se întoarce înspre cal şi încearcă să-l calmeze, de îndată ce i-a reuşit asta, se suie la loc şi porniră spre oraş.

Ajunse la adunătura de copaci când apar trei lei. Se dă jos de pe cal şi îi înfruntă.

- Serios măi băieți, ar trebui să încetați cu astfel de baliverne.

- Urita a zis că nu i-a plăcut ce i-ai făcut şarpelui.

- Puțin îmi pasă, probabil n-o să-i placă nici ce o să vă fac voua.

Îl atacă primul, se dă în lateral şi-l rascheteazā cu sabia, cade la pamant. Apoi ceilalți doi se decid să-l atace împreună, prin învăluire, îi lăsă să se apropie apoi se dă la o parte în ultima clipă, ei se ciocnesc cap in cap şi el le taie capetele.

- Ar trebui să înceteze cu astfel de chestii, nu arată prea plăcut să omori atâtea animale, deşi ele cauzează probleme pentru bieții oameni.

Când ajunge în sfârşit în Jnaklu, este privit ciudat de către oameni, care erau toți îmbrăcați foarte bine, cu exceptia meşteşugarilor şi vânzătorilor.

- Tinere, tu cine eşti ? (Îl întrebă un paznic de acolo)

- Eu sunt Darian, am venit să mă întâlnesc cu regele zonei.

- Regele primeşte doar anumiți oameni.

- Păi dânsul mi-a trimis scrisoare că îl pot vedea.

- Am întețes, poți merge.

- Mulțumesc.

Mai merge el prin oraş când vede un meşteşugar încercând să vândă tinichea la un preț prohibitiv. Coborî de pe cal şi porni înspre el.

- Scuzați-mă, de ce vindeți asemenea lucruri la prețul acesta ?

- Vino mai aproape.

- Poftim ?

- Vino, trebuie să discutăm.

Intră în coliba din spatele mărfii, Darian îl urmează.

- Trebuie să discutăm, poți să nu-mi mai omori atâtea animale ?

- Poate dacă nu le-ai mai trimite să mă omoare, nu ți le-aş mai omorî nici eu, deşi îmi face plăcere în a ți le omorî.

- Blestemat să fii, uite, vreau să-mi faci o favoare, am un animal care mi-a scăpat de sub control şi face distrugeri masive pe oriunde. Şi deşi îmi place lucrul ăsta, nu distruge unde trebuie şi trebuie pus la pământ, iar cum mie mi-e milă să distrug un animal de-al meu, o să te rog pe tine să faci asta.

- Poftim, hahahaha, trebuie că glumeşti, eu ? hahahaha, nu nu, sigur nu e vreo glumă ?

- Aş vrea eu să fie o glumă, dar nu este, deci, o faci ?

- Off, bine, hai că te ajut, hahahaha, dar o să-mi fii dator după treaba asta.

- Bine, fie, uite, du-te în peştera din apropiere şi ai s-o găseşti acolo.

- Bun, plec îndată ce-mi termin treaba aici.

- N-ai nici o treabă aici, chemarea regelui a fost un fals, de fapt a venit din partea mea.

- Hmm, daca aş fi ştiut, n-aş mai fi venit până aici.

- Lasă că va fi bine, vei vedea.

Ieşii din colibă vizibil nemulțumit, se duse înspre cal, se sui şi porni la drum. Se apropie de gardianul de mai devreme.

- Ei, cum a fost întâlnirea cu regele ?

- De parcă n-ai ştii .

- Hai hai, nu trebuie să te comporți aşa.

Şi a plecat mai departe.

Odată ajuns la caverna, coborî de pe cal, luă un băț mai gros de pe jos, luă un altul şi începu să le frece între ele până ce unul din ele se aprinse, odata făcută asta, porni înspre peşteră. Stă în fața ei, îşi puse bățul în mâna stângă, cu mâna dreaptă îşi scoase sabia şi porni înauntru.

- Hai dihanie, unde eşti?

- Grrr.

- Opa, mă apropii de tine.

- Grrrr grrr.

Acum o vede, este un leu de trei metri cu o coadă în spate ca de scorpion.

- Mamă mamă, ce avem noi aici.

- Graaaaaaaaaaaaaaaa.

- Uşurel pisicuțo, nu-ți voi face nimic.

Coada atacă, ratează. Aruncă bățul înspre felină şi ea îl distruge cu o labă, laba fiind foarte masivă. Acum îşi scoate şi scutul şi e pregătit de luptă, dar se dă mai înapoi fiindcă nu are lumină. Odată ajuns aproape de intrare peşterii, are lumina zilei în spate şi poate vedea creatura mai bine.

- Buuun, acum să te termin.

- Graauuuu Grrrr.

- În curând se va termina totul, nu te impacienta.

- Graaaaa.

Iar atacă coada, se loveşte de scut şi el o taie cu sabia, dar din coada iese acid care topeşte ce atinge. Fiara zbiară de durere.

- Frumos, acum ne distrăm şi mai mult.

Felina face cațiva paşi, se pregăteşte să dea cu o laba când loveste cu coada, el se fereşte de labă, dar acidul vine spre el şi ridică scutul, care este distrus de către acid.

- Nuu, nu scutul meu, gata, m-ai enervat cumplit. E timpul să pieri.

Iar încearcă aceeaşi schemă dar se feri şi ridică sabia şi îi taie câteva degete de la labă, iar aceasta țipă de durere. Acum schiopateaza şi încearcă să atace doar cu coada. Se feri de prima lovitură, şi când era pe cale să o dea pe a doua, el alerga în față şi îi taie de tot coada. Acum nu mai avea cu ce lovi. Şi pe când încerca să se întoarcă, el îi tăiase picioarele din spate, iar aceasta căzu şi începu să plângă într-un fel ciudat, sunetul era absolut insuportabil şi el îşi acoperi urechile până ajunse în fața bestiei.

- Eh, până aici ți-a fost.

Şi înfinse sabia în capul bestiei de cateva ori până ce aceasta înceta în a mai respira.

- Chiar dificilă asta. Urita, Urita, ce te urăsc eu acum pentru ce a pățit scutul meu.

Înfinse la loc sabia în teacă când auzi nişte râsete amuzante lângă un tufiş şi scoase la loc sabia.

- Cine este acolo ?

- N-are de ce să-ți fie teamă.

- Nu mi-e teamă de nimic, dar poate îți este ție de nu vrei să ieşi.

Şi ieşi o femeie îmbrăcată doar cu o fustă lungă semi transparentă de culoarea sângelui, avea un păr de culoarea ierbii, acesta îi acoperea tot brâul, arăta foarte frumos şi Darian rămase cu gura căscată.

- Vezi, ți-am zis că n-ai de ce te teme.(chicoti.)

- Ce cauți tu aici ? Nu ți-a fost frică de creatura aia ?

- Ba da, tocmai de aceea m-am ascuns în tufiş acolo.

- Bun bun, dar ce cauți aici ?

- În peşteră se află un lac foarte plăcut şi am vrut să înot puțin. Nu vrei să vii şi tu ?

- Desigur, voi veni.

Au mers înauntru şi au ajuns unde era lacul, ea îşi dădu fusta jos şi plonjă înauntru.

- Hai, nu vii ? Apa este foarte bună.

El era fascinat de această ființă în care nu avea foarte multă încredere, dar se dezechipă şi el la rândul lui şi intră în lac.

- Şi, cum te cheamă ?

- Mordini, pe tine ?

- Darian.

- Ahaaa, am auzit de tine.

- Serios ? De unde ?

- Păi am auzit cum ai omorât lup-ursul ăla şi m-am gândit că doar un adevărat mascul precum tine putea face asemenea chestii. După ce am văzut mai devreme ce i-ai făcut leului acela, m-am bucurat că am venit aici azi.

- Şi eu mă bucur că am venit aici azi, am rezolvat o felină şi am dat peste alta.

- (Chicoti) Măi măi, nu eşti foarte drăguț.

- Ba sunt, doar că acum sunt foarte relaxat în preajma ta.

- Ceea ce este bine, ia spune-mi, despre cine discutai înainte să mă auzi?

- A, despre un nebun care mă tot sâcâie, el m-a pus să fac treaba asta.

- Serios ? Înseamnă că are putere de convingere.

- Nu prea se poate spune că are putere de convingere, dar am zis să-l ajut.

- Şi cum îl cheamă, poate îl cunosc?

- Nu cred ca îl cunoşti, dar îl cheamă Urita.

- Îl cunosc, mi-a distrus viața, din cauza lui am doar fusta aia şi trebuie să stau ascunsă mereu.

- Îți dau eu o bluză de la mine, şi poate mâine îl gasim pe Urita.

- Ştiu eu unde stă, te duc la el şi îl poți face să-şi răscumpere greşeala făcuta mie.

- Bun, acum hai să nu mai discutăm despre asta şi să ne relaxăm.

Mai târziu, când era noapte şi ei dormeau, Mordini se trezi şi îi puse ceva în teacă unde era sabia.

- Dormi prințul meu, mâine vei primi ceea ce te aşteaptă de mult.

A doua zi, dimineață, pe când Mordini se spăla, Darian se trezi şi începu să se îmbrace.

- Buna dimineața, dragă.

- Neața şi ție.

- Cum te simți ?

- Pregătit să înfrunt o întreagă armată, tu ?

- Aştept revederea cu Urita în care el va plăti pentru ceea ce mi-a făcut.

- Şi eu aştept asta, hai mai repede să plecăm odată de aici.

- Bine bine, nu te grăbi aşa.

După ce se îmbracă şi Darian şi Mordini, ies afară şi urca pe cal şi pleacă îndată.

Se apropie de locul spus de Mordini, se dădura jos de pe cal şi plecă înspre această casă.

- Eşti pregătită ?

- Da.

Sparge uşa cu piciorul şi dă peste Urita, cum îi era spus.

- Ce faci tu aici ?

- A venit ziua în care vei plăti pentru ce i-ai făcut acestei fete.

- Nici măcar n-o cunosc pe aceasta fată, nu ştiu cum îți permiți tu asemenea lucruri cu mine.

- Dupa ce că ți-am omorât leul, mai ai şi tupeul âsta ?

- Ai uitat că sunt zeu şi îți pot face orice vreau ?

- Hai să vedem.

Încearcă să-şi scoată sabia şi nu merge, mai încearcă de câteva ori şi....

- Hahahaha, ce s-a întâmplat ? Nu mai merge să scoți sabia ?

- Dariane dragă, a fost plăcut cât a durat, dar aici se încheie pentru tine, eşti un pericol pentru noi şi trebuie să mori.

A rămas perplex la auzul acestei veşti şi acum a luat un scaun în mână pentru a se apăra.

- Hahahaha, chiar crezi că scaunul ăla îmi va face față ? Te inşeli amarnic.

O lovitură ieşi din degete şi scaunul se făcu țăndări.

- Până aici ți-a fost, vierme hain, acum te vei prăbuşi ca o omidă ce eşti.

Lovitura de tunet fu deviată înspre Mordini, care resimți lovitura şi începu să țipe de durere.

- Ha, ce s-a întâmplat ?

Deodată apăru o siluetă misterioasă, care se cristaliza, şi reiese o fată cu părul blond precum soarele, purtând nişte haine regale.

- Hati, cum îți permiți un asemenea lucru ?

- Simplu, frate, nu-ți pot permite să îi faci vreun rau lui Darian. El este singurul care te poate distruge şi voi doi ştiți acest lucru, tocmai de aceea vreți să-l omorîți, iar eu nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva.

- Te urăsc soră, sper să mori, hai Mordini să plecăm de aici.

Şi dispărură amândoi.

- Eşti bine ? Ai pățit ceva ?

Încontinuare într-o stare de şoc, primi o palma peste față să se trezească.

- Gata, eşti bine ? Poți vorbi acum ?

- Ce a fost asta ?

- Asta a fost întalnirea dintre 3 din copii zeului Garubod.

- Glumeşti.

- Nicidecum, pur şi simplu asta e.

- Şi Mordini e zeiță a ce ?

- E zeița iubirii instantanee.

- Adică ?

- Adică o vezi o dată şi nu o poți uita niciodată, toți o vor dar nu o poate avea nimeni cu adevărat.

- Şi deci sunteți mai mulți ?

- Nici n-ai idee câți mai suntem.

- Doamne, în ce am fost băgat, de ce eu, de ce eu ?

Încă o palmă peste față primită de Darian.

- Alo alo, hai, nu e timpul să intri în panică, totul va fi bine.

- E uşor de zis pentru tine, dispari şi apari oricând vrei. Am rămas şi fără scut, sabia nu mi-o pot scoate.

Îşi îndreptă mâna dreaptă spre teaca lui şi imediat se auzi ceva.

- Încearcă acum.

Reuşi să-şi scoată sabia.

- Mersi, bun, dar tot sunt fără scut.

- O să mă duc sus şi o să încerc să găsesc unul. Între timp, nu te lăsa afectat aşa tare de situația asta.

- Bine (spus pe un ton trist), voi încerca să-mi urmez cursul încontinuare.

- Aşa te vreau, acum trebuie să plec, când o să-ți găsesc scut, te voi găsi. (Şi dispăru din senin.)

- Hati.

- Da tată.

- Nu trebuia să te implici şi tu.

- Dar tată, îmi este simpatic, şi în plus de asta, nu mi-a plăcut ce au făcut ei doi.

- Ei doi sunt nişte şerpi veninoşi, cred că şi-ar dori să mă termine pe mine într-un instant, ghinionul lor că nu le merge aşa ceva. Probabil s-ar mânca între ei dacă ar fi ceva important la mijloc.

- Nu prea-mi pasă, ia spune-mi, ai vreun scut disponibil pe aici ?

- Da, vezi că e unul pe acolo pe lângă camera de relicve.

- Tată...

- Ce ?

- Mă refer la un scut bun, nu la o chestie care abia mai se ține împreună.

- Bine, bine, o să vorbesc cu Ympre să făurească unul, vino mai târziu şi-l vei avea.

- Mersi tată, eşti un dulce (şi-l pupă pe obraz.)

- Da da da, hai, acum uşcheala de aici că am treabă.

- Bine, pa.

- Pa.

În apropierea unui drum, cineva îl intreabă.

- Scuza-mă, tu eşti Darian ?

- Da, cine mă caută ?

- Am fost informat că în satul următor este o creatură bipedă care distruge tot şi mi s-a spus că un tip tânăr, călare pe un cal, cu părul brunet, pe nume Darian, îi poate veni de hac.

- Da, eu sunt acela.

- Ne ajuți şi pe noi, iți vom oferi răsplată.

- Nu este importantă răsplata, dar vă voi ajuta.

- Bun, vezi că satul e chiar în față.

- O să ajung în timp util, fii fără grijă.

- Succes.

- Mulțumesc.

Ajungând în sat, se descălecă de pe cal şi porni pe jos cu sabia scoasă, pregătit pentru orice îl întâmpină. Vede oameni fugind înspre el. Unul din ei se apropie.

- Fugi omule, ce faci cu sabia asta, creatura aia te va înşfăca din prima.

- Stai calm, nu voi păți nimic, creatura va fi nimicită de către mine.

- Eşti sigur ?

- Da, doar voi m-ati chemat, nu ?

- Aaaa, deci tu eşti Darian ?

- Da, acum arată-mi drumul spre creatură.

- E drept în față, urmăreşte dâra de sânge.

Şi plecă în față, se uită pe jos şi vede sânge şi cadavre peste tot, apoi vede bestia, era ceva ce nu a mai văzut până acum, şi anume o creatură cu picioare de zimbru, brâu şi mâini de maimuță, iar cap de om dar doar cu un singur ochi. Într-o mână avea o bâtă care semăna mai degrabă cu un copac, această creatură măsura cinci metri.

- Bine, urâțilă, e timpul să te fac să dispari.

- Tu dispari, eu nu, ha ha ha ha.

- Hai prostule, hai atacă-mă, să văd de ce eşti în stare.

- Arrrrrrrghhhhh, tu faci pe mine prost, AAAARRRGHHHH, MORI INSECTĂ !

Dădu cu copacul, dar îl evită şi îl lovi cu sabia peste picior, îi face o tăietură laterala pe laba piciorului stâng ajungând până la călcâi unde îi face o gaura mare. Uriaşul începe să țipe şi să dea cu bâta în stânga şi în dreapta.

- Doar atât poți ? Eşti foarte foarte prost...... prostule.

- TU NU FACI PE MINE PROST, NIMENI NU FACE PE MINE PROST, CINE FACE PE MINE PROST MOAREEEEE !!!

- Eh, iată ca eu te-am făcut prost şi tu nu mă poţi omorî.....

In această clipă bâta trecu fix deasupra capului lui Darian, iar acesta se folosi de acest lucru pentru a-şi înfige sabia în copac.

Tocmai când crezu că a murit, ridică pomul şi îl observă cum se agaţă acolo, începu să-l scuture dar sabia era înfiptă bine de tot. Apoi ridică bâta lângă ochiul lui şi încearcă să-l prindă cu cealaltă mână, dar când e aproape de lucrul acesta, Darian îşi scoate sabia de acolo, sare înspre ochiul lui şi dă o lovitură laterală care îi despică ochiul în două.

Ajunge jos la pământ, iar uriaşul se clătina având o mână peste ochi şi cu cealaltă mânuind copacul.

- AAAAA, OCHIUL LA MINE DOAAAAREEEEE, DOAAAAREEE !!

- Ce să-ţi fac amice, tu ai vrut-o, nu eu.

Şi se îndreaptă cu sabia spre piciorul drept unde face acelaşi lucru pe care l-a făcut şi la celălalt picior. După ce termină cu asta, se întoarce înapoi şi înfige sabia în laba piciorului.

Uriaşul ţipă şi mai tare şi apoi se prăbuşeşte, auzindu-se o bufnitură mare şi lăsându-se şi cu ecou. Se îndreptă înspre capul lui.

- Prietene, a fost adevărat, dar trebuie să pleci, transmite-i lui Urita salutări din partea mea.

Şi îi înfige sabia în gât de câteva ori până ce acesta îşi dă suflul.

Toată lumea se întoarce şi se uită înspre el, care stătea cu sabia ridicată deasupra capului, victorios, pe uriaş.

- Iti multumim Darian, îţi suntem datori.

- Hai hai, nu este necesară treaba asta.

- Diseară vom face un ospăţ în cinstea ta, şi tu eşti invitatul nostru, şi nu ai voie să ne refuzi.

- Bine, atunci nu vă voi refuza.

Era seară şi toată lumea se distra, inclusiv Darian care era înconjurat de băutură, mâncare şi femei. Una dintre ele care avea capul şi faţa

acoperite, se apropie de el şi îi şopti ceva la ureche, apoi plecă iar el o urma.

Ajungând la copac, ea îi spune.

- Te-ai descurcat bine. A fost cel mai periculos inamic al tău de până acum.

- Ştiu, am căpătat experiență şi îmi este mai usor acum.

- E bine, mă bucur pentru tine.

- Da da, ce se mai aude de scutul ăla ?

- Trebuie sa vină din clipă în clipă, fii fără griji, hai că mai vorbim.

- Stai.. (dar se evaporă deja.)

Dupa ce dispăru, se întoarse înapoi înspre petrecere unde îl întampină cineva.

- Scuzați-mă domn Darian.

- Da, ce este ?

- Am fost trimis de domnul Urita cu acest mesaj.

- Iar el, ce mai vrea şi acum ?

- Ascultați-mă până la capăt.

......

- Am înțeles, deci mâine ne întâlnim, abia aştept, spune-i că-l aştept cu mare plăcere.

- O să-i transmit, la revedere.

- Sper să fie la revedere.

Şi îşi continuă drumul spre locul unde se ținea ospățul, se aşeză şi începu să soarbă din băutură când câzu în lateral, închizânduise ochii.

Se trezi a doua zi într-un pat, într-o casă, se uită în jur şi nu-şi vede armura ori sabia şi se dădu jos din pat.

Ieşi din dormitor şi văzu o persoană.

- Scuzați-mă, domnule, cum am ajuns aici şi unde-mi sunt lucrurile ?

- Ai leşinat aseară fiule, şi nişte baieți te-au adus la mine, iar lucrurile tale au fost spălate de către mine. (Se întoarse şi avea sabia în mână.) Ai o sabie minunată aici, precis ai omorât destule lucruri cu ea.

- Da, am omorât destule creaturi cu ea.

- Acum, îmi puteți da lucrurile ca să pot pleca, nu că aş vrea să par nepoliticos, dar astăzi mă aşteaptă un duel foarte important şi vreau să ajung acolo mai din timp.

- Desigur desigur, iată-ți armura şi sabia.

- Vă mulțumesc.

...

După ce se îmbrăcă, era gata de plecare.

- Vă mulțumesc pentru ospitalitate, chiar nu era necesar să-mi curățați armura.

- N-a fost nici o problemă având în vedere ce ai făcut ieri pentru noi.

- Eh, a fost o nimica toată.

- A fost ceva totuşi, îți mulțumim din suflet pentru această faptă.

- Vă mulțumesc încă o dată şi eu, la revedere.

- Drum bun şi mult succes astăzi în duel.

- Mulțumesc.

Odată ajuns în pădure, coborî de pe cal şi porni la drum, pe jos, spre locul destinat înfruntării decisive.

- Numai locuri d-astea are şi Urita ăsta, zici că e creatură a nopții.

- De mine vorbeai ?

Şi se indreptară nişte trăznete spre el, dar se rostogoli şi scăpă de ele.

- Hohoho, nu e foarte frumos ce ai făcut tu acum, dar lasă, trecem cu vederea, hai sa ne distrăm, ce zici ?

- Într-adevăr, hai să ne distrăm.

Urmează alte câteva serii de trăznete, unele ocolite de el, altele ricoşate din sabie, dar lovind doar copacii şi pământul din împrejur.

- Daaariaaaaan.

Se uită în stânga şi o vede pe Mordini.

- Acum eşti al meu.

Şi ies trâznete din mâna lui Urita în timp ce el avea fața întoarsă înspre Mordini.

- Daaaariaaaaaan , prinde !!!!!!

Se întoarse şi prinse scutul, cu asta se apără de trăznet pe care îl ricoşează direct în capul lui Urita, care se face scrum instant.

- NUUUUU !!!! Ce i-ai făcut fratelui meu ?!?!?!

- Acelaşi lucru pe care o să ți-l fac şi ție.

Şi îi taie capul cu sabia.

- Ai primit ce ai meritat.

- Bravo Darian, ai făcut lumea mai bună chiar acum.

- Da, noroc cu tine că m-ai salvat.

- Hei, doar sunt zeița norocului, nu ?

Şi începură amândoi să râdă.

- Hai să plecăm de aici.

- Da, ştii, acum te poți întoarce acasă, ai devenit destul de puternic.

- Da ? Păi atunci mă voi întoarce acasă, abia aştept să-i văd fața tatei.

- Heh, şi eu aştept să văd figura lui.

- Păi tu cum o vezi ?

- O să vezi tu.

- Am înțeles, atunci ne vedem acolo, pa.

- Pa.

Ea dispăru, el se îndreptă spre cal şi porni la drum.

Ajuns la castel după aproape doi ani. Se pregăti să intre pe poartă.

- Ei, băiete, iată-ne acasă după acest drum lung. Eşti fericit că ajungi acasă ?

Calul dă din cap şi face zgomote specifice calului.

- Şi eu, deşi o să-mi fie dor de acele locuri.

Şi intră pe poartă, dar este oprit.

- Stop, cine eşti ?

- Cum, nu mă mai recunoşti ? Sunt eu, prințul Darian.

Gardianul se uită surprins la celălalt gardian, iar acesta îl intreabă care este numele regelui.

- Mangalor, desigur, credeți că nu ştiu numele tatălui meu ?

- Atunci, care este numele fostului rege ?

- Dekipo.

- Hm, pari în regulă, dar tot nu cred ca eşti prințul Darian, pari total schimbat fața de el.

Apoi vine un om din spate care a auzit ce s-a vorbit până acum.

- Proştilor, el e prințul Darian, nu vedeți ce cal are ?

Ei se uită atent dar nu îşi dau seama.

- Prințe, nu-i lua în seamă, sunt nişte aiuriți, poți trece la rege.

- Îți mulțumesc.

Se îndreptă înspre casa regală, iar acest om alerga în spatele lui şi striga de nebun.

- S-A ÎNTORS PRINȚUL, TRĂIASCĂ PRINȚUL, URAAAAAA !!!!!

- S-A ÎNTORS PRINȚUL, TRĂIASCĂ PRINȚUL, URAAAAAA !!!!!

- S-A ÎNTORS PRINȚUL, TRĂIASCĂ PRINȚUL, URAAAAAA !!!!!

Toată lumea şi-a întors privirile înspre el şi a început să strige şi să aplaude.

El a încercat să nu bage în seama treaba asta şi a plecat înspre casa regala. Odată ajuns la ea, se dădu jos de pe cal şi porni înautru.

Nişte uşi se deschid şi unul dintre slujitori începe.

- Împărăția dumneavoastră, am încercat să-l opresc dar nu m-a băgat în seamă.

- Tată, nu-mi vine să cred că nimeni nu mă mai recunoaşte.

- Tată ? Tu, cine eşti tu de îmi spui mie tată ?

- Cum, nu îți mai recunoşti copilul exilat acum doi ani ?

- Darian ???!!! Dar am crezut că ai murit deja, nu se poate, trebuie să mă apropii.

Se apropie, se uită în ochii lui şi îşi dădu seama.

- Darian !!! (cu lacrimi în ochi) Chiar tu eşti, nu-mi vine să cred că te-ai întors aşa repede lângă mine.

- Eh, doi ani nu e chiar aşa repede.

- Ma gândeam că o să dureze mai mult de doi ani.

- Iată că ți-am făcut o surpriză.

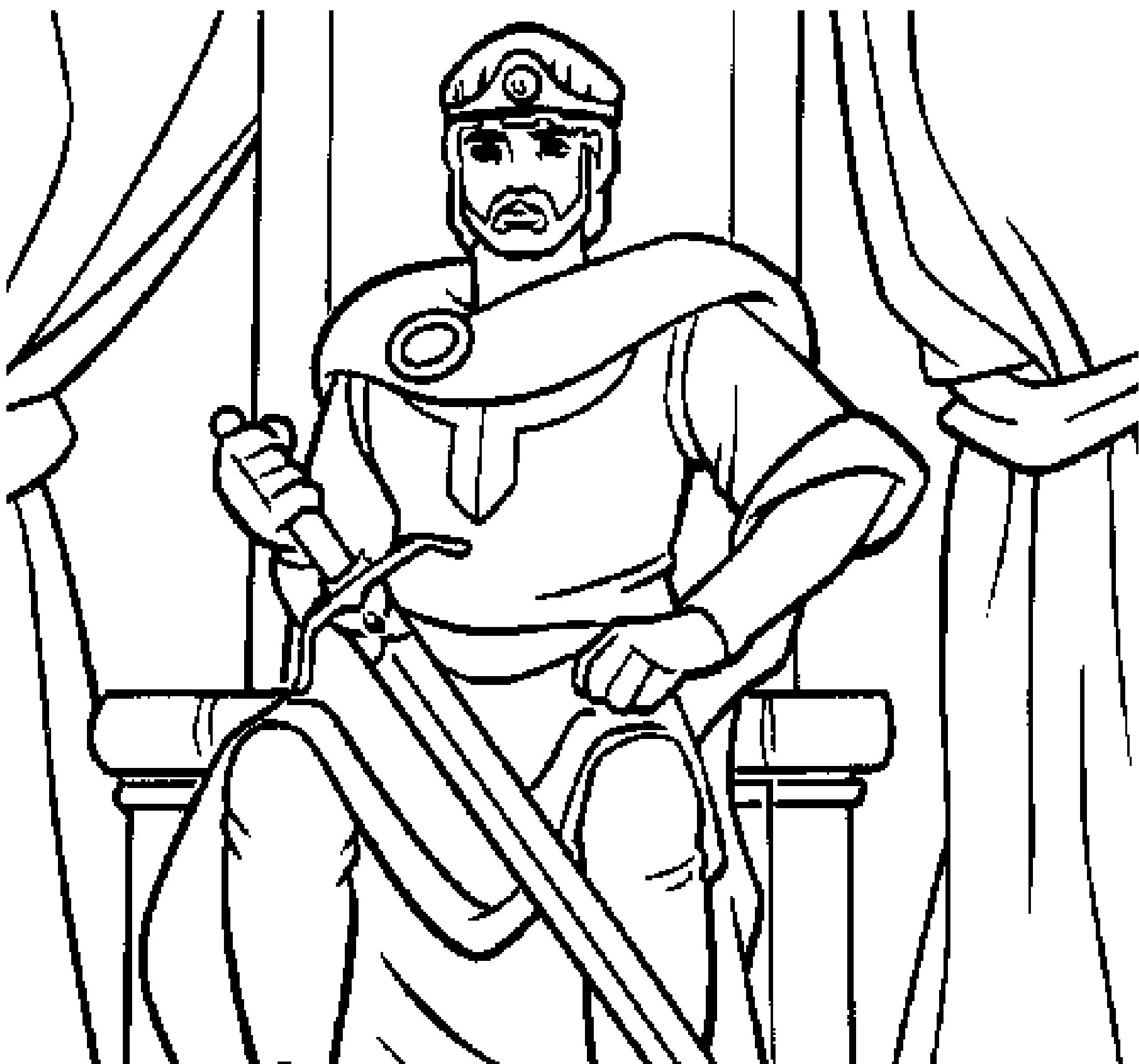
- Da, una destul de plăcută.

- Hai, du-te odihneşte-te, avem treabă mai târziu. Avem un ospăț de pregătit în cinstea ta.

- Bine, mă duc.

Prințul se îndreptă inspre camera lui, intră în ea şi observă că era la fel ca atunci când a plecat. Apoi se aşeză pe pat, îşi luă scutul din spate şi se uită la el. Începe să-i mulțumească şi apoi îl sărută, când, deodată, se întâmplă ceva cu scutul, iar cât ai zice stop, el intră în scut. Şi iată cum regele a fost lăsat să se bucure puțin, pentru că după ce a plecat Darian în camera lui, regele a leşinat şi a încetat din viață, iar tronul a rămas fără rege. Totul a fost plănuit de către Garubod.

Încălecai pe o şa etc.



ULTIMA FRUNZA

de Loredana Fîntînă

Două fete locuiau într-o casa micuță și sărăcăcioasă la poalele Carpaților. Ele se numeau Cristina și Maria și mânuiau cu pricepere penelul. Cele două fete erau prietene așa de bune încât toată lumea le credea surori. Deși uneori nu aveau ce pune pe masă, fetele erau fericite pentru munca lor, fiindcă nu există artă mai frumoasă decât pictura.

Peste sătucul de la poalele Carpaților se instalase toamna, ploaia era singura prietenă a ulițelor înguste și pustii. Într-o zi Cristina a răcit atât de rău, încât ardea ca o sobă în toiul iernii. După ce doctorul a consultat-o, a chemat-o pe Maria în curtea casei să-i vorbească:

— Maria, prietena ta Cristina este foarte bolnavă. Medicamentele mele nu o pot ajuta, dacă ea nu dorește să trăiască. Spune că vrea să moară, iar când oamenii vor acest lucru, nici un medicament nu-i mai poate ajuta.

Doctorul plecă și Maria rămase nemișcată, iar lacrimile ii curgeau pe obrajii roșii ca focul.

— Maria, vino la mine te rog, s-a auzit glasul slăbit al Cristinei.

— Da, Cristina, vin într-o clipă, răspunse Maria grăbită.

Aceasta s-a oprit din plâns, și-a șters ochii și obrajii, s-a îmbărbătat și a intrat în camera Cristinei.

— Ce ți-a spus doctorul? a întrebat Cristina cu văpăi în ochii obosiți.

— A spus că vei fi bine în curând, răspunse Maria căutând să-și ascundă privirea tristă.

— Nu, strigă deodată Cristina, voi muri cât de curând!

— Nu trebuie să te gândești la așa ceva, te vei face bine. Trebuie să mănânci ceva, așa că îți voi pregăti o supă delicioasă.

În timp ce Maria prepara supa, a auzit vocea Cristinei:

— Unsprezece, zece, nouă, opt și șapte.

Maria veni de grabă în camera Cristinei și se uită pe fereastră. Ce era acolo de numărat? Pe fereastră se putea zări curtea din spatele casei. O iederă se cățărase pe zidul grădinei. Fiind toamnă târzie, doar câteva frunze maronii se împotriveau vremii ținându-se cu toată forța de lujerul de viță.

— Cristina, ce numeri tu acolo? întrebă Maria.

— Număr frunzele. Ieri erau mai multe, iar azi mai sunt doar șapte. Oh! uite încă o frunză a căzut! Acum mai sunt doar șase frunze pe bătrâna iederă.

— Dar de ce le numeri? întrebă Maria.

— Le număr pentru că știu că atunci când ultima frunză va cădea, eu voi muri, răspunse cu tristețe în glas fata.

— Cristina, te rog nu spune asemenea grozăvii!

În după-amiaza acelei zile pe lujerul de viță mai rămăsese o singură frunză.

— Vezi Maria, mai este o singură frunză. În cursul acestei nopți va cădea și eu voi muri.

Maria nici nu a dat atenție spuselor Cristinei pentru că îi venea să plângă. A ieșit în curte, unde a izbucnit în hohote de plâns. În acel moment pe drum trecea bătrânul Petru, care i-a auzit suspinele. Petru era pictor și în ciuda faptului că avea 60 de ani, nu reușise să-și lucreze mâna atât de bine pentru a excela în arta picturii. El mereu se consola: „toată lumea râde de bătrânul Petru, dar el este un mare pictor. Într-o zi va picta atât de frumos, încât acel tablou va fi cel mai frumos din lume.“

Oamenii din sat nu vorbeau cu Petru, pentru că el era retras și sătenii îl considerau un nebun bătrân.

— Ce s-a întâmplat fetițo? strigă el la Maria.

— Oh, prietena mea Cristina este foarte bolnavă, răspunse fata ca trezită din vis, doctorul spune că nici un medicament nu o va ajuta, dacă ea nu

dorește să trăiască. Crede într-o superstiție prostească, se încăpățânează să numere frunzele de pe o bătrână iederă și crede că va muri când toate frunzele vor cădea.

— Și câte frunze mai sunt pe iederă acum? întrebă Petru.

— Doar una și cred că în noaptea aceasta va cădea și ea.

— Cât de prostuță este prietena ta, zise Petru și plecă.

În dimineața următoare, Cristina s-a uitat pe geam și a observat că frunza încă se ținea de bătrâna iederă. Chiar și după lăsarea serii, ea se ținea cu îndârjire de lujerul de viță. A stat acolo preț de câteva zile și nopți, parcă dorea să-i țină companie iederei.

— Maria, această frunză dorește să-mi arate cât de prostuță am fost. Afară a bătut vântul, a plouat și ea tot trăiește. Nu o să mor și o să trăiesc și eu la fel ca ea.

După câteva zile, doctorul a venit să o examineze pe Cristina:

— Formidabil, te simți foarte bine. Ești mai norocoasă ca bătrânul Petru.

— Petru? Ce s-a întâmplat cu el? întrebară fetele într-un glas.

— Nu ați aflat? Petru este internat de câteva zile în spital la oraș.

— Cum așa? se mirară ele.

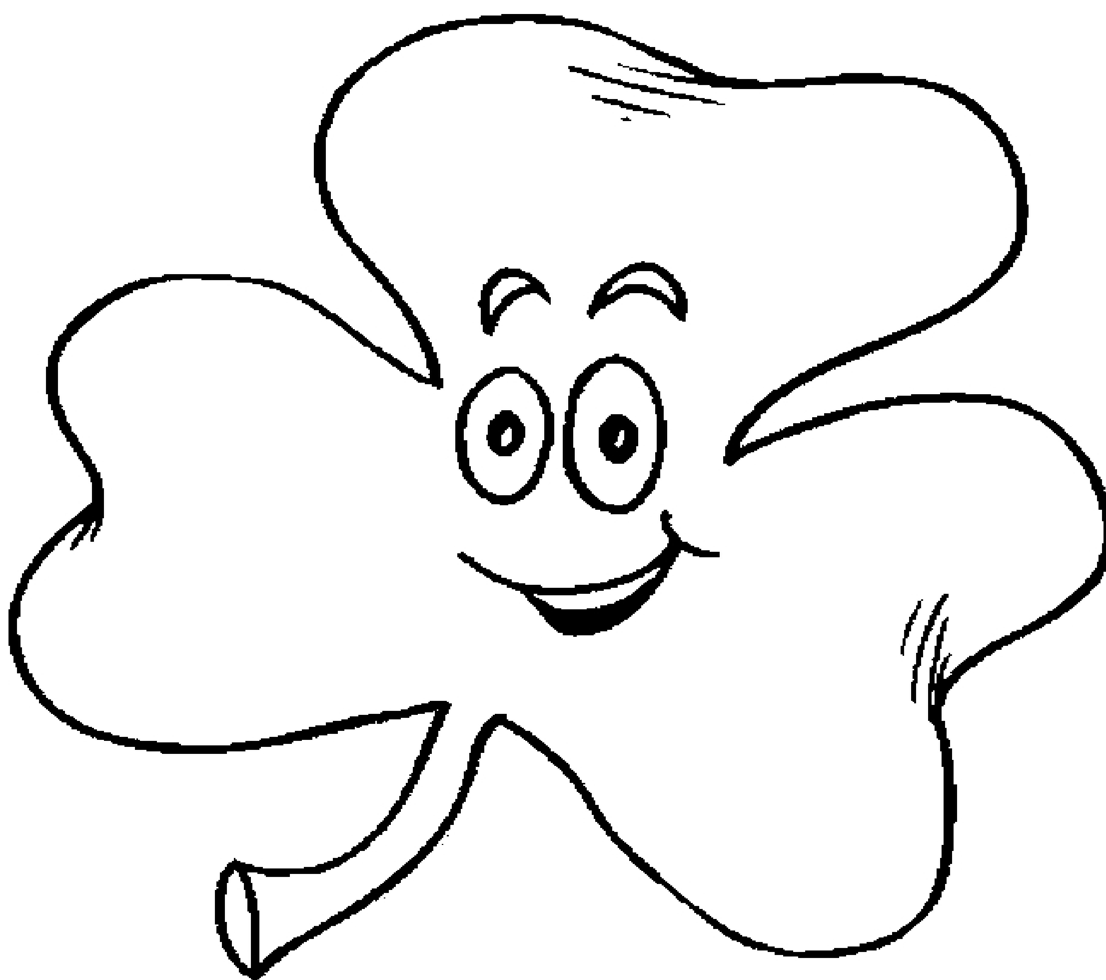
— Acum câteva zile, răspunse doctorul, câțiva săteni l-au găsit căzut lângă curtea voastră. Lângă el era o pensulă și vopsea maro și galbenă. Nimeni nu știe ce căuta pe drum într-o noapte așa rece, pentru că refuză să răspundă.

Maria se apropie de fereastră și se uită atentă la iederă și la ultima frunză rămasă. Atunci observă că frunza nu era reală, ci era pictată. Cel mai frumos tablou, tabloul prieteniei, pe care bătrânul Petru îl promisese întregii lumi. Maria și-a spus în gând: „săracul Petru, a vrut să facă o faptă bună.“ Apoi, prin minte i-a fulgerat o idee:

— Cristina, haide să mergem la oraș să-l vizităm pe Petru! Cu siguranță vizita noastră îi va face foarte mult bine.

— Într-adevăr, confirmă doctorul.

Astfel au plecat toți trei, iar în urma lor a rămas frunza pictată ca simbol al prieteniei.



POVESTE FARA DE VESTE

de Silvia Filip

Povestea noastră fermecată n-o să înceapă cu « a fost odată » ...

E o poveste ce a sosit cam fără de veste, nici ea nu ştia că după o lungă călătorie se va aşeza cuminte în paginile unei cărți. Nu bănuia nimic, păsările nu-i veniră în ajutor şi nu îi şoptiră nimic.

Dar haideți să nu mai lungim vorba...si să plecăm la drum. Cred ca sunteți pregătiți şi stați frumos pe scaunele! Aşa...şi cred că acum putem începe jocul din poveste sau, mai bine, să facem o poveste joc, fără cojoc, dar cu noroc!

Vă aşezați pe scaunelele din primul rând trei prichindei cu sandale şi cu cinci castane prin buzunare...

- Stiți, eu nu vreau să vă stric jocul, eu sunt o poveste fără de veste. Mă scuzați dacă am intrat oarecum în grabă, fără să vă anunț mai înainte...aşa cum, desigur, s-ar fi cuvenit. Si mi-am însuşit şi bunele maniere, ştiu că atunci când urmează să merg undeva este bine să anunț în prealabil, apoi să bat la uşă şi să aştept să mi se deschidă.

Povestea făcu o scurtă pauză, căzu pe gânduri :

- Dar dacă uşa la care eu bat rămâne închisă ? Ce mă fac atunci ? Doar nu o să fug din lumea copiilor ?

Apoi le adresa copiilor următoarea rugăminte :

- Aş vrea să vă gândiți cum ar fi lumea fără poveşti. Stiu, ştiu, o să răspundeți imediat că ar fi mult mai tristă, nu ar avea farmec, nu ar avea culoare...Si, îndrăznesc să spun, chiar eu - povestea fără de veste - că lumea fără poveşti nu ar avea niciun sens...

Poveşti adevărate, poveşti fantastice, poveşti ireale - toate, să stiți dragi prichindei, suntem surori bune.

Un baiețel rotofei, pe care îl cheamă chiar Andrei, se ridică de pe scaun şi întâmpină povestea fără de veste:

- Bine ai venit la noi, dragă poveste! Să ştii că noi chiar te-am aşteptat, nu ne-ai deranjat deloc! Si acum, în grupa mare, deja le-am cunoscut pe surorile tale mai mici - Scufița Roşie, Alba ca Zăpada, Capra cu trei iezi…Chiar e minunat să te primim POVESTE FARA DE VESTE.

Andrei privea fără să clipească:

- Oau ! Ce bine îți stă înveşmântată în cuvinte aliniate ca năstureii unei hainuțe…Eu imi doream, în taină, să ascult o altfel de poveste…o poveste cu iz de floare de cireş, o poveste umblată, alintată, răstălmăcită şi poate adesea şi răsfățată, fără podoabe sclipitoare, dar cu mici sandale şi cu cingătoare…

Ceilalți copii rămaseră cu ochii ațintiți la uşă. Priveau povestea, o priveau aşa cum priveşti un om, o floare, un catel sau o pisica cu blaniță încâlcită.

Si tare s-au mai bucurat, văzând că povestea nu a uitat să treacă pe la ei.

Au facut linişte, o linişte adâncă, iar Andrei aproape că a adormit pe scaunel…

Iar doamna educatoare i-a dat poveştii cu cingătoare şi o răcoritoare…Făcuse drum lung povestea noastră, era puțin obosită, ce-i drept…Dar drumul se meritase!

Pe măsură ce vocea educatoarei depăna firul poveştii, povestea se întrista. Vizita ei se apropia de sfârşit şi ea – povestea - vroia să mai stea cu copiii.Îi plăceau tare mult copiii, mai ales iubea prichindeii care erau inconjurați de cărți, cuvinte, litere.

Din senin povestea începu să plângă. Bobițe mici se rostogoleau pe genunchii ei, peste picioruşele ei…Plângea cu suspine, iubea copiii tare mult şi nu vroia să plece de la ei.

Atunci copiii, ajutați de doamna educatoare, au facut o promisiune poveştii, un fel de dedicație :

- Dragă poveste fără de veste, noi te primim oricând cu bucurie, acum când suntem prichindei, dar şi atunci când ne vom face mari, atunci

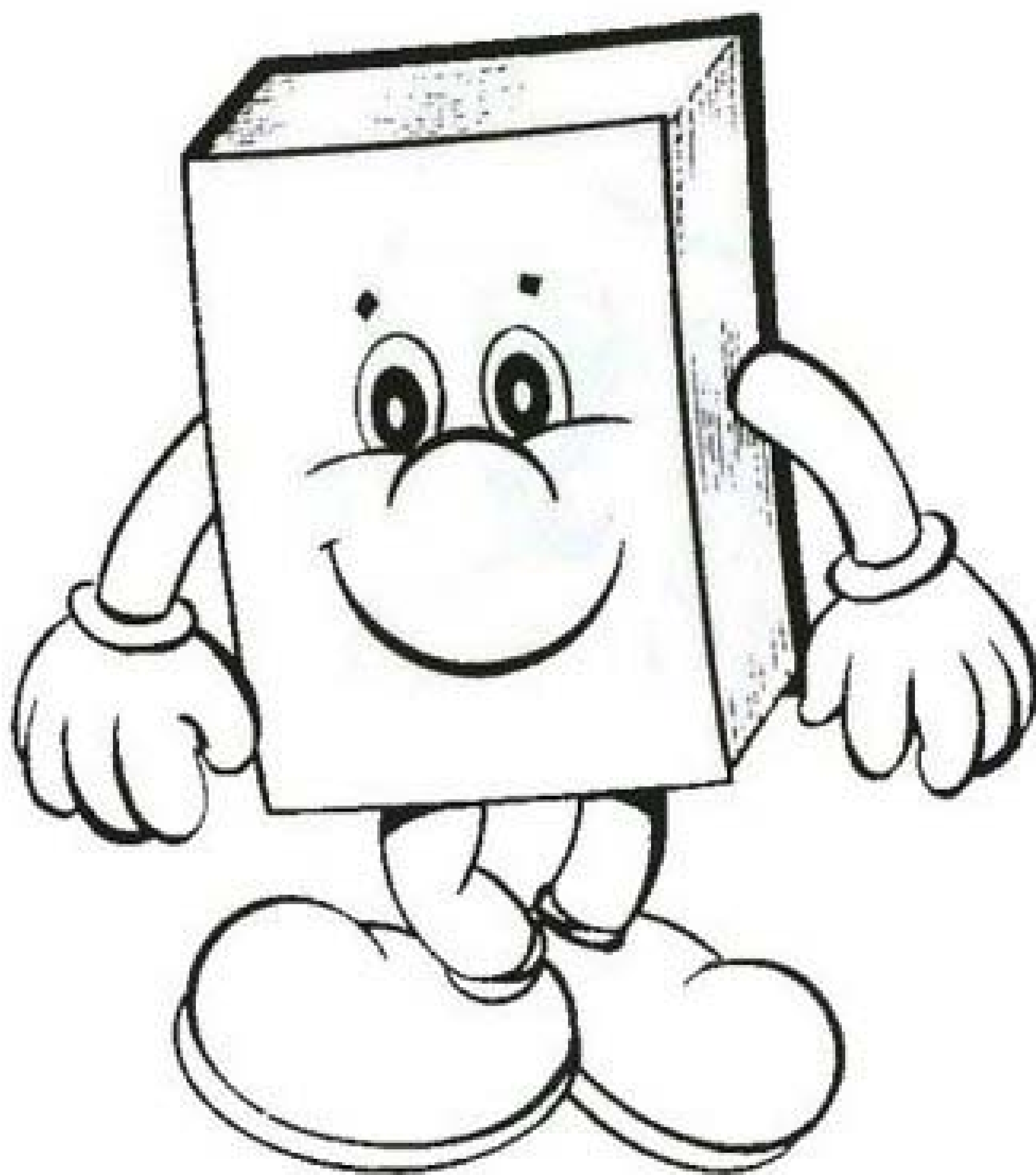
când o să fim ADULTI. Mereu o să avem nevoie de tine, nu trebuie să plangi !

Te rugăm, nu mai sta supărată!

Lumea fără poveşti ar fi ca un pestişor care nu poate sa înoate, ca un copil care nu poate să râdă, ca un om care nu poate să iubească...

Ramai cu bine, dragă poveste!

O să ne fie dor de tine, avem nevoie mereu de câte o poveste...care să ne poarte spre alte tărâmuri, să ne învețe cum să ne purtăm, să ne deschidă alte orizonturi, să ne suradă, ştrengăreşte, printre pagini frumos ilustrate...



Întrebări de atenţie şi de stimulare a curiozităţii copiilor

Păianjenul Hai-Hui

1. Unde s-a înscris Firo?
2. Ce a obținut păianjenul la sfârșitul concursului?
3. Unde credeți că a mai călătorit Firo?

Greșeala regelui

1. Cine era nașa regelui?
2. Cine a încercat să-i ia regelui regatul?
3. Va mai juca regele Arin jocuri de noroc?

Povestea unui judecător isteţ

1. Cine l-a ajutat pe călătorul obosit de drum?
2. Care era destinația regelui deghizat?
3. Cum a făcut judecătorul dreptate?

Iubirea

1. Unde trăia Ana?
2. Ce căutau cei doi îndrăgostiți?
3. Unde s-au stabilit după ce au găsit «Floarea vieții»?

Răsplata bunătăţii

1. De ce s-a îmbolnăvit împărăteasa ?
2. Cine a plecat în căutarea leacului ?
3. S-a făcut împărăteasa bine? Cum?

Făt-Frumos și fata de împărat

1. Din ce s-au născut Făt-Frumos și fata de împărat?
2. Cine a furat fata de împărat?
3. Cum s-a terminat basmul?

Nuţa albinuţa

1. Ce o face pe Nuța albinuța o albinuță specială?
2. Ce îi place albinuței să facă?
3. Cine aduce ploaia?

Trei câini

1. Câte fete avea împăratul?
2. Cum se numeau câinii băiatului?
3. Le-a eliberat băiatul pe cele trei fete de împărat?

Pericole pentru fericire

1. Ce înconjura palatul împăraților?
2. Cine era de fapt calul tânărului Ready?
3. Cine îl înfruntă pe împăratul Negru?

Drum prin coșmar

1. De ce a plecat Darian la drum?
2. Ce zeiță îl protejează pe Darian?
3. Va putea Darian să fie rege vreodată?

Ultima frunză

1. Care dintre cele două prietene s-a îmbolnăvit ?
2. De ce număra Cristina frunzele iederei ?
3. Ce a pictat bătrânul Petru ca simbol al prieteniei ?

Poveste fără de veste

1. Ce ar fi lumea fără povești ?
2. Ce ar fi « poveste » fără « veste » ? (po-veste)
3. Vouă ce povești vă plac ?

SFARSIT